

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault,
Bursa Metal fabrikalarından;
Turizm, Depo, Gıda
İşçilerinden, Bursa, Çorlu, İzmir
Fabrikalarından Haberler

Sayfa: 2-4

Mart 2019 / Sayı: 114

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

31 Mart'ta

BOYKOT!

BU ÜLKE OY VERMEZSEN DEĞİL ÖRGÜTLENMEZSEN VE MÜCADELE ETMEZSEN BATAR!

Patron partilerinden umudu kestiğimiz yerde geleceğe umutla bakabiliriz!

Her şey 31 Mart'ın son dönemlerdeki en düşük katılımlı seçim olacağını gösteriyor. Halkın, düzen siyasetine güveni gün geçtikçe eriyor. Bunu düzen partileri de görüyor. Emekçi halkın hali, ülkenin gidişatı ortadayken, yerel seçim vaatlerinin kimseyi tatmin etmediğinin farkındalar. Muhalefet artık temcit pilavı gibi "köprüden önce son çıkış" edebiyatını getirdiği sofrada. İktidar ise muhalefetin sefaletinin karşısında kendi kendine muhalefet ediyor. Bunun halkı aptal yerine koymak olduğunun farkına varınca da çareyi "beka sorunu" söylemine sarılmakta buluyorlar. Ancak artık bunlar da para etmiyor. Nasıl para etsin ki?

6,5 milyon işsizle, yüzde 10 küçülen sanayi üretimiyle, yüzde 20 enflasyonla çökmüş bir ekonomiyle seçime gidiyoruz. Mutfakta yangın dinmiyor, 5,5 milyon kişi emeklilikte yaşa takılmış, geriye kalanlara emeklilik ufukta bile görünmüyor. 1 Nisan'ı bırakın kimse yarınını göremiyor. Dış politika krizde, boynumuzdaki emperyalist zincir sıkıldıkça sıkılıyor. Emperyalizmle kavga etmekten kaçınanlar kardeş kavgasını kışkırtıyor. Hakkını arayan emekçiye baskı, zulüm, istibdad, patronlar için sömürü ve talan serbest! Şimdi ülkeyi bu hale getiren iktidar, diyor ki; "beka sorunu var" bize oylar vermezseniz ülke batar!

İşçi emekçi kardeş, ülkeyi batır-

tıranlara oylar verme! Sandığa gitme! Çünkü bu ülke oylar vermezsen değil, örgütlenmezsen ve mücadele etmezsen batar!

Bir muhalefet ki evlere şenlik. İşçi düşmanlığında, emperyalizm ve Siyonizme hizmette iktidarlar yarışıyor. 7 Haziran 2015'te aldıkları oylarla AKP'yle koalisyon masasına oturdular. Beraber dokunulmazlıkların kaldırılmasına, savaş tezkerelerine oylar verdiler. 16 Nisan referandumunda mühürsüz oylar sayıldı, evde oturun dediler. 24 Haziran seçimlerinde sayım bitmeden "adam kazandı" dediler. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi, belediyeleri alalım, ülke kurtulacak diyorlar. Dertleri ülkeyi kurtarmak değil, parsadan

pay kapmak. Listelerini ağalarla, müteahhitlerle, tefecilerle, patronlarla doldurmuş halktan oyları istiyor. Oylar vermezseniz bu iktidar ülkeyi felakete götürür diyorlar.

İşçi emekçi kardeş! İstibdadın yedek lastiklerine, Amerikan muhalefetine oylar verme! Sandığa gitme! Çünkü bu ülke batarsa, bu muhalefete oylar vermediğin için değil, düzen muhalefetinden ayrı örgütlenmezsen, siyaset masasına emekçinin yumruğunu vurmazsan batar!

Yüzünü sandıktan çevirmiş olan işçi emekçi kardeşim! Ne derlerse desinler geriye dönüp bakma. İşyerinde, mahallede, sokakta işçi ve emekçi kardeşinin elinden tut ve geleceğe bak! Ne

umutsuz ol! Ne de kayıtsız kal! Başaracağız! İş ki kimin geçmişte hangi partiyeye oylar verdiğine, hangi sendikada olduğuna bakmadan; çalışsan, işsiz demeden; din, dil, memleket ayırmadan birleşelim ve bir Birleşik İşçi Cephesini inşa edelim!

Ne derlerse desinler geriye dönüp bakma! Dosdoğru yürü ve 31 Mart'ta seçimleri boykot et! Patron partilerinden umudu kestiğimiz anda geleceğe umutla bakabiliriz. Boykot umudun çağrısıdır! Belediye meclislerindeki rant kavgasına oylar vermekle ülke kurtulmaz. Ülke emekçi halkın zincirlerini kırmasıyla, zincirsiz bir Kurucu Meclis'le ve işçi emekçi hükümetiyle kurtulur!

Metal İşçisinin Sesi:
TİS'e hazırlanalım!

5

Özelleştirmeye karşı
Birleşik İşçi Cephesi!

6

DİP Bildirisi: Emeklilik
hakkımızı istiyoruz!

7

Krizin bedelini emekçi
halk ödüyor!

10

8 Mart'ta emekçi
kadınlar en öne!

12

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Omuz omuza verip birlikte mücadele etmeliyiz!

Seçimden önce ve sonra fabrikalarımızda birbirimizle sürekli seçim hakkında konuşup tartışmalar yaparız. Seçim döneminde hepimizin gündemi kime oy vereceğimiz olur. Bu süreçte bazen sohbetler de keskinleşip ciddi tartışmalara kadar gider. Sonunda bir taraf vatanını seven, devletine sahip çıkan olurken, diğer taraf vatan haini ilan edilir. Fabrikalarda yıllarca bu tür konuşmalar, tartışmalar yaptık. Asıl sorunlarımız bunlar değil! Hepimizin yaşadığı bir çok sorunlarımız ve sıkıntılarımız var. "Kriz var, işsizlik artıyor, gün geçtikçe daha çok yoksullaşıyoruz, güvencesiz, sağlıksız koşullarda çalışıyoruz, esnek çalışma saatleri, zamlar, vergiler, eğitim, sağlık..." vs. Gün geçtikçe daha da kötüye gidiyoruz. Artık bişeylerin

farkına varmalıyız. Adaletsizlik, eşitsizlik, açlık, yokluk, yoksulluk mu olacak hep bizim payımıza düşen? Çocuklarımız da bizim yaşadığımız sıkıntıları mı yaşayacak? Kime olacak kinimiz, nefretimiz, öfkemiz? Bizimle aynı partiye oy vermeyen, aynı takımı tutmayan, farklı mezhepten, farklı etnik kökenden gelse de yanı başımızda çalışan işçi kardeşimize mi; yoksa bize hayatı zindan eden düzene, patronlara, bizi yönetenlere mi? Bir tarafta sömürenler bir tarafta sömürülenler. wNe yaşamlarımız onlarla aynı ne de çıkarlarımız. İnsani değerlerimizi kaybetmemek için, bu düzende çürümek için, bu dünyayı yaşanabilir bir hale getirmek için, çocuklarımız için mücadele etmekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Var

olan her şeyi üreten bizleriz, milyonlarız. Biz işçilerin sorunları, çıkarları birdir. Ama aynı partilere oy versek de bizim çıkarlarımız patronların çıkarları ile bir değil. Fakat onlar her seferinde kendi çıkarlarını bizim çıkarımızmış gibi sunuyorlar, anlatıyorlar. Hükümet seçim sonuçlarını bizim zaferimizmiş gibi sunuyor. Oysaki geçim sıkıntısı yaşayan, işsizlik çeken biziz. Ülke büyüyor ama bizim cebimizdeki para büyümüyor. Her şeye zam gelince cebimizdeki üç kuruş da eriyip gidiyor. Biz işçiler bir sınıfı oluşturuyoruz. Kimliklerimiz, dinimiz, dilimiz farklı olsa da işçi sınıfının birer parçasıyız. Farklılıklarımız bizim birlikte mücadele etmemizin önüne geçmemeli. Birlik olup mücadele edip, bu düzeni yok etmeliyiz!

Arçelik Çerkezköy Televizyon fabrikasından bir kadın işçi

Kapitalizm yıkılacak emekçi kadınlar kazanacak!

Bir dünya düşünün ki bu dünyanın inşasında milyonlarca kadının emeği, alın teri var. Toprak ekine dönüşürken elleri çapa atmaktan nasırlaşan kadınızdır. Kavurucu güneşin altında domates toplayan, fasulye toplayan kadınızdır. Köyde evine el arabalarıyla su taşıyan da, şehirde 12 saat atölyede çalışan da biz kadınlarız. Leğenlerde yığınla çamaşır yıkayıp yorgunluktan bitip düşen de, bir fabrikada yorgunluktan serviste uykuya dalan ve omzuna düşen saçlarını, yazmasını düzeltmeye dahi hali kalmayan kadın da biziz. Sabah erkenden kalkıp tandırda bir gün boyunca ekmeği pişiren kadın da biziz. Şehirde sabahın en karanlığında evinden çıkıp kaldırımları aşındıran, fabrikada saatlerce çalışan kadın da bizleriz. Kocasından, sevgilisinden şiddet görüp ölen de; tacize, tecavüze uğrayan da biziz.

İstanbul'da 2009 yılında servis yerine kamyonetle taşındığı sırada sel sularında boğulan 8 işçi kadın da biziz. Mevsimlik işçilik nedeniyle çoluğuyla çocuğuyla memleketini bırakıp farklı şehirlerde pamuk toplayan da, fındık toplayan da bizleriz. Aynı zamanda evin yükünü çekip çeviren de biziz. Flormar'da fabrika önünde direnen de biziz. HT Solar'da fabrikayı işgal edip sendikayı

içeri sokan öncü emekçi kadın da bizleriz.

Nasırlı elleri, yorgun bedenleriyle emek emek gözlerinin nuru akana kadar çalışan biz kadınlar, erkek egemen kapitalist sisteme boyun eğmedik eğmeyeceğiz. Kahrolsun erkek egemen kapitalist sistem! Emekçi işçi kadınlar en öne şiarıyla 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü kutlu olsun!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

ABD'de yatırım yapan Koç, krizi bahane ederek işçi çıkarıyor

Kara cumalar yine başladı. Tofaş'ta iki ay içinde performans düşüklüğü nedeniyle yüzden fazla çalışanın işine son verildi. Tofaş'ta ikili vardiyaya geçme ihtimali tekrar gündemde. Ancak Tofaş krizi bahane edip işler durgun dese de Türkiye'nin en fazla kar eden ilk 5 şirketten biri olma özelliğini hala koruyor. Hatta Koç grubu ABD'de yatırım bile yapıyor. Üretim rekorları kıran Tofaş, işçileri bu söylentilerle meşgul ederken, mart ayının çalışılmayan günlerini işsizlik fonundan ödüyor.

Üretim düşüklüğü sebebiyle işçilere baskı, yıldırma, en ufak şeyde savunma alma, güvensiz davranışları rapor etme gibi işçiyi huzursuz eden ne varsa uygulanıyor. Marttan sonra ne olacağı zaten belirsiz. Üretim bu şekilde devam ederse, seçimlerden sonra bu baskılar daha da artacak.

Sendika temsilcileri bile haftada iki üç gün fabrikada gezerken, şimdi ortada görüldükleri bile yok. Geçen ay Tofaş Şube Başkanı görevden alındı. Yerine onun gibi birini tayin ettiler. Seçim yok, Tofaş işçisine sormak yok, istediklerini şube başkanı istediklerini temsilci yapıyorlar. Bizden sadece aidat almasını biliyorlar.

Özellikle seçimlerden sonraki süreç tüm çalışanlar için çetin geçecek. Kıdem tazminatı, bireysel emeklilik gibi saldırılar çok ciddi önem taşımaya rağmen bunlarla ilgili konuşulmuyor, yeterli gündem oluşturulmuyor. İşçi sınıfı kendi gündemini yönetenlerin insiyatifine bırakmamalı, kendi gündemini kendi oluşturmalıdır. Sınıfımızın sorunları etrafında birleşmeli, var olan haklarımızı korumalı, talan ettikleri her zerre hakkımız için yeni kazanımlar elde etmeliyiz.

Bursa'dan bir kadın metal işçisi

Kadınlar günü değil, emekçi kadınlar günü!

Önümüz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ben de Bursa'da çalışan bir kadın metal işçisiyim. Hem kadın olarak hem de işçi olarak çeşitli sorunlarla karşı karşıya kalıp diğer tüm emekçi kadınlar gibi mücadelemi veriyorum. Çalıştığım fabrikada her yıl 8 Martlarda Kadınlar Günü adı altında etkinlikler düzenleniyor, hediyeler veriliyor. Öncelikle 8 Mart Kadınlar Günü değil, Emekçi Kadınlar Günüdür. Bizlere sözde Kadınlar Günü adı altında jestler yapılıyor. Bu gün, bizlere fabrika yöneticileri tarafından esas anlam ve önemi gizlenerek süslü bir biçimde sunuluyor. Biz emekçi kadınlar olarak bu günün anlam ve önemini asla unutmamalıyız.

Biz emekçi kadınlar olarak bu günün hem yalnızca kadınlar günü olarak anılmasını ve hem de bizlere hakkımızı vermeyen, bizi sömürenlerin kutlamalarını kabul etmiyoruz. Biz emekçi kadınlara yılda bir gün üstelik günün esas anlam ve önemini hiçe sayarak

yaptıkları jestlerini de kabul etmiyoruz.

Bizler kadınlar günü adı altında etkinlikler yapılması, hediyeler verilmesini değil, ekonomik kriz nedeniyle çalıştırmadığımız günlerde çaldığımız yıllık izinlerimizi, yıllık izinler bitince zorla kullandırılan ücretsiz izinlerimizin karşılığını istiyoruz. Biz emekçi kadınlar olarak yoksulluk sınırındaki maaşlarla değil, emeğimizin karşılığı olan gerçek maaşlarımızı istiyoruz. Biz emekçi kadınlar olarak çocuklarımız için fabrikada ücretsiz kreş açılmasını istiyoruz. Bu taleplerimiz yalnızca kadın işçiler için değil, tüm işçi arkadaşlarımız içindir. Ve esas olarak biz emekçi kadınlar ve tüm işçi sınıfı olarak bu sömürü düzenini yerle bir etmeyi, kendimiz ve çocuklarımız için sömürsüz, yaşanılabilir bir dünya istiyoruz.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nümüz kutlu, mücadele dolu olsun!

Fabrikalardan haberler

Cargill direnişinden bir işçi

İlk günkü kadar canlıyız

17 Nisan'da başlattığımız direnişin 316. gününde ilk günkü inanç ve kararlılıkla hakkımız olanı almak için direnmeye devam ediyoruz. Kazanacağımızdan şüphemiz yok. Bu direnişle sadece biz değil bütün işçi sınıfı kazanacaktır. Şu anda mahkemelerimiz devam ediyor. Mahkeme kararlarının lehimize sonuçlandığı tarihten itibaren işimizin başına dönmek için fabrikanın önünde olacağız. O gün geldiğinde Cargill işverenin bugün bize kapattığı fabrikasını

açmasını bekliyor olacağız. Sonuç beklediğimiz gibi olmazda o gün de fabrika kapıları bize kapalı olur ise bizim eylemlerimiz daha faal bir hal alacaktır. Bizler korkmadan yılmadan bu mücadeleyi sürdüreceğiz. Çünkü biliyoruz ki biz haklıyız ve hakkımızı talep ediyoruz. Korkması yılması gereken biz değil korkması gereken Cargill işverendir. Örgütlü mücadelenin karşısında elbet sermaye diz çökmeye mahkumdur. Direnişimizin 312. gününde dayanışma

gecesinde bu mücadeleyi daha büyük kitlelere ulaştırdık. Cargill iş vereninin gözünde gayrimeşru olan mücadelemizin dayanışma gecemizde bizim yanımızda olan dostlarımızın gözünde ne kadar da meşru ve haklı olduğunu gördük. Direnişimizin sadece 14 kişi ile yüzler binler olduğunu gün geçtikçe daha fazla farkına varıyoruz. Direnişimizin en başından beri yanımızda mücadeleye destek olan tüm emek dostlarına teşekkür ederim.

Coca Cola Çorlu fabrikasından bir işçi

Onların gündemi seçim bizim gündemimiz kriz

Ekonomik kriz bahanesiyle hemen hemen her fabrikada, atölyede, iş yerinde işten atılma ile tehdit ediyoruz. Her patronun iki dudağının arasından aynı cümle çıkıyor: "Koşullar bu. Beğenmiyorsan çalışmazsın. Senin gibi kapı önünde kaç kişi bekliyor." Aslında bu cümle bir itirafı da getiriyor. Krizi fırsata çevirme. Binlerce kişi işe alım için stadyumda çekilişe katılıyor. Çekilişin hileli olup olmadığı tartışmaları bir kenara neden çekiliş yapıyor? Neden işsizlik yasaklanmıyor? Diye soran yok. Sonuçta patronlar karlarına kar katarken en insafı olduğu söylenen(!) patron bile en fazla enflasyon oranına artı olarak %2 - 3 oranın-

da zam veriyor. Ama iş kendi plansızlıklarından dolayı ekonomik kriz bahanesiyle zarara gelince bizden idare etmemizi istiyorlar. Neden Recep Tayyip Erdoğan'ın Sivas mitinginde kadro isteyenler provokatör oluyor? Ve neden pazar fiyatları bu kadar pahalıyken tanzim satış yerleri sadece seçime kadar? Üstelik zarar fiyatına, o da bizim cebimizden çıkıyor! İnsanların aklıyla dalga geçtiklerini sanıyorlar. Onların gündemi seçim, bizim gündemimiz kriz. Onların çözümü bizim paramızla yandaşlarına peşkeş çekme, bizim çözümümüz kamulaştırma! O halde tüm bu sömürü çarkını yıkmak için örgütlenmeliyiz!

Gebze Söylemez Kauçuk'tan bir işçi

Örgütsüz bir fabrikanın resmi!

Fabrikamız memleket kadar stresli bir hale geldi son birkaç ayda. Sürekli gelen müşteri şikayetlerinin acısını biz işçilerden çıkarıyorlar. Üstelik bunu öyle bir yapıyorlar ki fabrika birden hapishaneye dönüşüyor. Geçtiğimiz haftalarda fabrikada hakkımız olan gece farkı primi kaldırıldı. Lakin gece farkı primi kaldırılmadan birkaç ay önce çay molasını kaldırıp bize "haklarımızı daha fazla iyileştireceğiz" diyerek ikna etmeye çalışmışlardı. Oysa bırakın haklarımızın iyileşmesini elimizde olanı da aldılar.

Son olarak geçen hafta bir toplantı yapıldı. Ustabaşı bütün işçileri toplayıp müşteri şikayetinin faturasını bize kesti.

Üstelik onca insanın içinde çocuk sahibi olan annelerin babaların gözlerinin içine bakarak ağza alınmayacak laflar söyleyerek kesti bu faturayı bize. Dostlar işte size örgütsüz bir fabrikanın resmi! İşten atıyorlar, atmadıklarının haklarını elinden alıyorlar o da yetmiyor hakaret ediyorlar.

Ama biz şunu çok iyi biliyoruz: işçiler birlik olursa patronların ve onların yalakalarının bize söyledikleri sözleri geri sokarız o kirli ağızlarına, elimizden gasp ettikleri haklarımızı da misliyle geri alırız. Yeter ki dik duralım, yeter ki eğilmeyelim zira onlar bizim neler yapabileceğimizi çok iyi bildikleri için bize sürekli saldırıyorlar.

Çorlu Algida'dan bir işçi

Örgütsüzsek, denizde balıgız

Merhaba, ben Algida'da çalışıyorum. Daha doğrusu Algida'ya çalışan taşeron bir firmada. Kadınların yoğun olduğu bir atölyede (Algida fabrikasının bir köşesinde) dondurma paketlemekteyiz. İşyerimizdeki hangi sorundan başlasam inanın seçmekte zorluk çekiyorum. Ama size bir çoğundan bahsetmek istiyorum. Öncelikle işimiz dondurma paketlemek. Bant usulü çalışıyoruz. Birçok iş yerinde karşımıza çıkan az işçi ile çok iş mantalitesi iş yerimizin en büyük özelliği. Normalde 11-12 kişi olması gereken bantlarda 8 kişiyiz. Ve başımızda, usta, formen, tekniker, müdür, genel müdür ve dahi patron kişileri akşama kadar mütemediyen tehditlerle baskı yapıyorlar. Hadi arkadaşlar, yap-

mayanı eve gönderirim arkadaşlar, yapamayacaksınız dışarıda bir sürü yapacak insan var arkadaşlar. Sürekli baskı altındayız. Makina arızasından, malzeme bitişine kadar tüm aksaklıklara rağmen üretim düşüklüğünün tüm suçlusu biz oluyoruz. Yemekhane atölyeye 10 dakika uzaklıkta, yemek molası 35 dk, 10 dk git 10 dk gel, ne dinlenilemiyor ne yediğimizi anlıyoruz. Koskoca fabrikada 10 dk dinlenme molasında ne çay veriyorlar ne bir şey. Çalıştığımız yerde, dinlendiğimiz yerde, giyindiğimiz yerde, her yerde uyarılar var 'personelin dondurma yemesi yasaktır' diye. Geçen gün bir arkadaş iyi bir benzetme yaptı, 'resmen toplama kampında hissediyorum kendimi' diye. Haftada iki bilemedin üç gün

insanlık dışı şartlarda çalıştırıp, 3 gün ücretsiz izne çıkarıyorlar.

Anlayacağımız ne insan gibi çalışabiliyoruz, ne de asgari de olsa para kazanabiliyoruz. Herkes durmadan şikayetçi, ama kendi aramızda şikayetçi. Patrona, müdüre bir şey söylemeye gelince herkes süt dökmüş kedi gibi. Herkes kendince haklı belki, "iyi kötü en azından işimiz var, dışarıda işsizlik var" diyor. Ama inanın biz böyle sustukça ne dışarıdaki işsizlik bitecek ne de biz insan gibi çalışıp, insan gibi yaşayabileceğiz. Bizim tek yapmamız gereken fabrikalarımızda, iş yerlerimizde örgütlenmek. Örgütlenmezsek denizde balıktan başka bir şey olmayacağız ve sürekli böyle ahlânıp vahlanacağız.

Fabrikalardan haberler

Bursa Migros'tan bir depo işçisi

Krizin mimarı iktidarda oturanlardır

2018 ve gerisinde hazırlanan planlarla hükümet ve sermayedarları Türkiye'de bir kaos ortamı oluşturdu. Amaç sermayedarların ve hükümeti yönetenlerin menfaatlerini korumaktı. Yıllarca ceplerini ve midelerini doyuranlar, işçilere daha az ücret vermek için anayasa ve kanun tanımazlığı ele aldılar. Asgari ücreti belirlerken aylarca toplantı yapanlar, kendi maaşlarını belirlerken bir saatte meseleye çözüm getiriyorlar. Metal grevlerinde, Asil Çelik grevinde, Midak Kablo örgütlenmesinde ve bir çok iş yerinde iş veren isti-

yor diye kanunu hukuku anayasayı çiğneyerek destek veriyorlar. Son dönemde yaşananları dış güçlere mal eden cumhurbaşkanı bu planın bizzat baş mimarıdır. İspatı ise şudur: "olağanüstü hali biz iş dünyamız daha rahat çalışsın diye yapıyoruz" diyerek bizzat işçilere karşı patronlara destek verdiğini göstermiştir. O gün sermayedarlara destek veren Erdoğan bugün meyve sebze fiyatları artınca "pkk ile nasıl savaşırıyorsak halcilerle de öyle savaşacağız" diyerek yine birilerini terörist ilan etti. Öyle yapmak yerine üreti-

ciye ucuz mazot ucuz gübre kısaca maliyeti düşürseydi bugün tanzim satış mağazaları yerine daha çok istihdam daha çok iş daha çok tüketim, daha az kaos olurdu. Sistem bozuk ve bu sistemin iktidarının da hiçbir şeyi çözmesi mümkün değil. Bu yüzden dünyaya işçi ve emekçileri koruyacak bir düzenin kurulması şart. Bu düzen için İstanbul'da düzenlenen konferansta da söylediğimiz gibi elbetteki 4. ve Komünist enternasyonal ile emperyalizme ve onun iş birlikçilerine karşı omuz omuza mücadele edeceğiz

İzmir'den bir gıda işçisi

Patron partilerini başımızdan atma vakti!

Merhaba dostlar

Yerel seçimler yaklaştı. Herkes oradan bir şey çıkacak ümidinde. İşsizlik 6 milyona ulaşmışken, garibanın en temel gıdası, patatesin bile kilosu 4 liralara bulmuşken, yeni rantlarla cebini dolduracak olan belediye başkanını seçimleri emekçi halkın gündeminde olmasa gerek. Tanzim çadırları ile geçici ve göreceli bir imkan sunan AKP iktidarı, çadırlarda oluşan kuyruğu varlık kuyruğu olarak ifade ediyor. Oysa çok iyi biliyorlar ki işçi ve emekçi halk krizin pençesinde yoksullukla mücadele ediyor. Muhalefet

kanadından da memleketin bu halini düzeltmeye yönelik hiçbir vaad yok. Krizi kendileri için kullanan patronlar; mesai saatlerini uzatıyor, maaşları geç yatırıyor, fazla mesai ücretlerini alıyor. Eğer ağzını açacak olursan da kapıyı gösteriyor.

Ancak bu düzen böyle gitmez. Ne patron siyasetçilerine, ne de patronlara muhtacı! Başka bir seçenek var ve bu seçenek tüm işçi ve emekçilerin kurtuluşuna çıkan bir yolda. Ne CHP ne AKP, işçilerin aktif siyaset içerisinde olacağı Birleşik İşçi Cephesini kurmaya!

İstanbul'dan bir turizm işçisi

Gelecek saldırılara işyeri komiteleri ile hazırlanalım!

Dünya'da süren savaşların yanında yeni savaşların olasılıkları da gelişirken, karşılığında tek tek ülkelerde de ekonomik kriz derinleşiyor. Dünya'nın her yerinde biz işçiler yoksullaştırılıp açlıkla terbiye edilmeye çalışılıyor. Krizi yaratan biz değil ama bize bedelini ödemeye çalışıyorlar. Biz buna karşı ne yapmalıyız asıl önemli olan, üzerinde konuşmamız gereken konu bu.

Çalıştığımız işyerlerinde de dünyadaki gelişmelerden farklı şeyler yaşamıyoruz. İşler iyi giderken ufak tefek hataları hafif uyarı ile geçitirilirken, kriz koşullarında veya işler önceki dönemlere göre düşük olunca vay halimize. Uyarı sistemi karşımıza evraklarıyla geliyor, savunmamız isteniyor ve gözden düşüyorsanız sizi tazminat-

sız çıkarmanın yollarını arıyorlar. Genel müdür ve İnsan Kaynakları tarafından kazanılmış haklarımıza göz dikiliyor, "misafir memnuniyetleri düşük, patrone nasıl zam isteyeceğiz" denilerek psikolojik baskı da kuruluyor. Oysa misafir yorumlarına baktığımızda televizyonun bozuk olduğundan, kumandanın çalışmadığından, klimaların bozuk olup odaların çok soğuk olduğundan şikayet ediliyor.

Bahaneleri hiç bitmez ve bunu da "profesyonellik" adıyla yapıyorlar. İşçilerle ilgili hiçbir şikayet olmamasına rağmen yırtık çarşaf, çalışmayan klima ve kumanda da personelden sayılıyor ve bu durum senelik zam ayına gelirken boynumuzu eğmemiz gereken bir hal olarak bizim ayıbımız olarak görülüyor.

Bizim de bu işveren ihtiraslarına karşı takınacak tavrımız olmalı. Patron ve temsilcisi olan işyeri yönetimi şirket çıkarına birlikte çalışırken bizler çalıştığımız işyerlerimizde parça parça olmamalıyız. Önümüzde bir sürü örnek var, Çınar Otel işçileri, Hilton işçileri, Ankara Roma Otel işçileri ve bir sürü deneyim o işçilerin kurdukları işçi komiteleri ile başarılı. İşçiler çalıştıkları işletmedeki her bölümde komiteler kurarak otelin geneline ulaşabiliyor ve denetleme mekanizması ile hata olasılıklarını da ortadan kaldırıyorlar. Bu örnekler bizlere "biz neden yapamayalım" sorusunu getiriyor. Bize bir şey olmaz dememeli ve çalıştığımız her yerde komitelerimizi kurmalı ve gelebilecek her türlü saldırıya karşı birlikte hareket etmeliyiz.

Bursa'dan bir turizm işçisi

Olan olmuş demeyelim

Gün geçtikçe daha kötü günlere uyanıyoruz. Gün geçtikçe ekonomimiz daha kötüye gidiyor. Bunu en kolay günlük ihtiyaçlarımızı almaya çıktığımızda görebiliyoruz. Ülke her gün daha fazla ekonomik krize girerken biz işçilerin haklarında herhangi bir değişiklik olmuyor. Asgari ücret zammı açıklık sınırının biraz üstünde yapıldığı günden daha iki ay geçmesine rağmen bugün aldığımız ücret açıklık sınırının altında kaldı. Bütün işçi sınıfı gibi biz turizm işçileri de artan pahalı yaşam koşullarından payımıza düşeni fazlasıyla almaya başladık. Sezonluk çalışan arkadaşlarımız bugün çalıştığı dönemlerde ödeyemeyeceği borçların altına giriyor, 12 ay boyunca çalışan arkadaşlarımız ise daha maaş aldığı günden aya eksi ile başlıyorlar. Evimize en basitinden bir ekmek alabilmek için bile sağdan soldan borç alır duruma düşüyoruz. Hükümetin yaptığı tanzim satışları bile

biz işçilerin batan ekonomisini kurtarmaya yetmiyor. Zaten boş olan cüzdanı gene boş olarak kalmayıp içinde her birimize borçlarımızın ne kadar çok olduğunu gösteren kartlarla dolu hale gelmeye başladı. Artık hiçbirimiz işten çıktığımızda evimize gitmiyoruz. İşten çıkıp işe gitmeye başladık. Otellerde çalışıp kendi evlerimizi otel gibi sadece yatmaktan yatmaya kullanır hale geldik. Sadece dışarda yaşamaya çalıştığımız hayatlarımız değil. Hergün hazırlanıp gittiğimiz iş yerlerimizde bile koşullarımız gün geçtikçe daha kötü hale gelmeye başladı. Asgari ücretlere hergün daha fazla iş yapmamızı bekliyorlar. Mesailere kalıp ücret istememizi haftalık izinlerimizden vazgeçmemizi ister hala geldiler. Hatta bazı yerlerde asgari ücretin bile altında, sigortalı çalışma hakkımızdan vazgeçmemizi bekler hale geldiler. Krizi yaratan patronlar krizin bedelini biz işçilerden çıkarmaya çalışıyorlar. Olan oldu demeyelim. Haklarımız için mücadele etmeye başlamalıyız. Olsa da olur dediğimiz hakkımızı da bugün sahiplenip onun için mücadele etmeliyiz. Bugün en küçük hakkımızı verdiğimizde yarın özlük hakkımızı elimizden almaya çalışacaklar.

Metal İşçisinin Sesi'nden çağrı: Krize karşı mücadele edip TİS'e hazırlanalım!

Her geçen gün büyüyen ekonomik kriz belimizi bükmeye başladı. Ekonomik krizle birlikte hayat pahalılığı, işsizlik ve yoksulluk hızla arttı. Patronlar, krizi bahane ederek birçok fabrikada işçi çıkarımları yapıyor. Bazı fabrikalarda maaşlar geç ve eksik ödeniyor. Tüm temel ihtiyaçlara zam geldi. Elektrik, doğalgaz ve su faturalarını ödemekte zorluk çekiyoruz. Marketler, pazarlar çok pahalı, boğazımızdan kesmeye başladık. Birçoğumuzun bitmek bilmeyen borcu var. Maaşların yetmemesi yüzünden hepimiz kredi kartından harcamaya başladık. Tüm hayatımız geçenebilme telaşıyla ve borç ödemekle geçiyor. Evde herkes çalışıyor yine de yetmiyor. Geçim sıkıntısı yüzünden ailemizin yüzünü göremez olduk. Yaşadıklarımız ortada. Bizler, işçiler ve emekçiler olarak yaşadığımız sıkıntılara karşı ne yapacağımızı şimdiden düşünmemiz gerekiyor. Sorumlusu olmadığımız krizin faturasını ödemeyi kabul mü edeceğiz yoksa tüm işçiler ve emekçiler birlik olup krizi yaratanlara karşı mücadele mi edeceğiz? Tabii ki mücadele edeceğiz!

2019 TİS yılı

2019 yılı bizim için çok önemli. Sendikalarda örgütlü

olan birçok iş kolunda TİS (Toplu İş Sözleşmesi) görüşmeleri olacak. Cam işçileriyle, metal işçileriyle, tekstil işçileriyle, kamu işçileriyle, belediye işçileriyle, kamu emekçileriyle, ayrıca Tüpraş ve Petkim'de de TİS görüşmeleri yapılacak. Mücadele dolu bir yıl bizleri bekliyor. Bu dönemki TİS görüşmelerinin en önemli noktası yaşanan krizin faturasının kimin üzerine yıkılacağıdır. İşçi sınıfı olarak krizin yarattığı işsizliğe, yoksullaşmaya, ağır çalışma koşullarına ve hayat pahalılığına karşı etkili bir mücadele yürütmemiz gerekir. Patronlar için krizler fırsattır. Kriz var bahanesiyle baskı yapacaklardır. Geçmişte yaşadığımız gibi gidişat, yaptığımız eylemlerin ve protestoların polis-patron işbirliği ile engellenmesine, hatta yine grevlerin yasaklanmasına kadar varabilir. Patronların emek düşmanı, hükümetin de patron yanlısı olduğunu iyi bilmeli ve ona göre mücadele etmeliyiz.

Patron partilerinden bize hayır yok, kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz

İşçi sınıfı olarak, patronların yerel parsa kapma kavgasında bir yerimiz yoktur. Kendi taleplerimize ve mücadelemize odaklanmalıyız. Patron partilerine ne

oy verelim ne de olanlardan bir beklenti içinde olalım. Biz kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz. TİS görüşmeleri için şimdiden taleplerimizi belirleyip sermaye sınıfının saldırılarına karşı safımızı birleştirmeli ve güçlendirmeliyiz. Biz tüm haklarımızı mücadele ederek grevlerle kazandık. Bugün seçim için bizden oy isteyenler yarın TİS görüşmelerinde, mücadele ederken işçi ve emekçilere karşı patronların yanında olacaktır. Sınıfımızı bilip safa gelelim!

TİS masasına ağırlığımızı koyalım

Fabrikalarımızda şimdiden TİS tartışmalarına başlayıp, taleplerimizi belirleyip mücadele yollarını konuşmalıyız. Talepler etrafında birleşmeli ve nefesimizi TİS masasında hem patronların hem de sendika yöneticilerinin ensesinde hissettirmeliyiz. TİS görüşmelerini izleyerek, patronların teklifini ve bunun karşısında sendika ve işçi temsilcilerinin tutumunu, yaşanan süreci şeffaf bir şekilde anlatıp işçiler arasında tartışılmalıyız. TİS masasını baskı altına almalıyız. Görüşmeleri izlemek ve beklemekle yetinmemeli, eylemler ve protestolar yaparak masaya ağırlığımızı koymalıyız. Masada belirlenen TİS sonuçlarına sendikacılar bizden onay almadan kesinlikle imza attırmamalıyız. TİS görüşmelerinde "uyuşmazlık" durumunda hükümetin grevi yasaklamasına karşı tepkimizi gösterip "Grev yasağına karşı grev!" diyerek kazanana kadar mücadele etmek zorundayız.

Armağan Tulun

Ekonomik kriz ve sendikal örgütlenme

DİSK-AR (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Dairesi), 27 Şubat'ta kapsamlı bir Sendikalaşma Araştırması yayınladı. Araştırma, ekonomik krizin günden güne derinleştiği, sermayenin krizin bedelini emekçi halka ödetmek istediği bir ortamda, işçi sınıfının sendikal örgütlülüğünün bu saldırılara karşı ne denli hazırlıklı olduğunu gösteriyor. Ama aynı zamanda araştırmanın ortaya koyduğu rakamlar, geçmiş yıllarla karşılaştırmalı olarak ele alındığında, patronların krizin bedelini işçi sınıfına ödetmesine izin vermemenin sadece bugün için değil, gelecek için de gerekli olduğuna işaret ediyor.

Resmi rakamlara göre Türkiye'de sendikalaşabilen işçilerin oranı %13,9. Ancak TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) bunu sadece sigortalı işçiler üzerinden hesaplıyor. DİSK-AR'ın araştırması, sigortasız kayıt dışı çalışan işçileri de hesaba katınca, bu oranın %11,4'e kadar düştüğünü gösteriyor. Kamu emekçileri hariç Türkiye'deki 16 milyon 254 bin işçiden sadece 1 milyon 859 bini sendikalı. 2013-2019 yılları arasında, toplam sendikalı işçi sayısı 1 milyondan 1,8 milyona çıkmış durumda. Araştırma bunun temel nedeninin özellikle kamudaki taşeron işçilerin mücadelesinin bir sonucu olarak örgütlenmelerinin önündeki bazı engellerin kalkması olduğunu gösteriyor. Ayrıca sendikalı sayısındaki artışı, Türkiye'nin genç nüfusu ile toplam işçi sayısının artışından ve devletin işçi bürosu gibi çalışan konfederasyonların mücadelecisi sendikal örgütlenmeye set çekmek amacıyla arkasına devletin desteğini de alarak büyümesinden ayrı da düşünmemek gerekir.

Ama bundan daha önemlisi toplu sözleşmeli gerçek bir sendika hakkını kullanabilen işçilerin oranının her yıl biraz daha azalması. 1 milyon 859 bin işçiden, 727 bini sendikalı olsa bile toplu iş sözleşmesinden yararlanamıyor. Onları çıkardığımızda toplu sözleşmeli çalışan işçi sayısı yalnızca 1 milyon 132 bin, yani işçilerin %7'si. Bir de toplu sözleşme hakkını

kullanırken işçi sınıfının elindeki en önemli güç olan grevlerin yasaklanmasını da hesaba katın. AKP iktidarlarında, 7'si OHAL döneminde olmak üzere toplam 16 grev, erteleme adı altında yasaklandı. Bu 16 grev yasağı, 193 bin işçinin grev hakkını elinden aldı.

Peki bundan 30 sene önce işçilerin ne kadarı toplu sözleşmeli çalışıyordu? Bugün %7 olan oran, 1989 yılında %26,9! Başka bir deyişle 30 sene önce sendikal ve toplu sözleşmeli çalışma hakkından, her 4 işçiden biri, bugün ise her 14 işçiden biri faydalanabiliyor. Bahar eylemleri ve Zonguldak maden işçilerinin mücadelelerinin damga vurduğu 80'lerin sonu ile 90'lı yılların başında bu oran hep %25-26 aralığında, 2000'li yıllarda %10-12 seviyelerine düşüyor, bugün ise %6-7'ye kadar gerilemiş durumda.

1994, 1998-1999, 2001, 2008-2009 krizlerinin her biri işten çıkarmaların yanı sıra kazanılmış hakların tırpanlanması ve sendikalaşma saldırısıyla birlikte geldi. Yani krize örgütsüz yakalanmak hem krizin bedelini ödemek hem de krizden daha da örgütsüz olarak çıkmak demek. Sendikal hareket içinde kriz döneminde sendikalaşmanın zorluğu haddinden fazla dillendiriliyor. Bu söylem sendika bürokratlarının yeni işyerlerini örgütlenme külfetinden kaçınmak için sarıldığı bir gerekçeye dönüştü. İşten atılma korkusu bir gerçek ve bu korku kriz dönemlerinde artmaktadır. Ama bu korkunun üstesinden örgütlenmeyle gelmek mümkündür ve bunu yapacak olanların korkuyu gerekçe göstererek görevden kaçıması kabul edilemez.

Üretimin canlı olduğu dönemlerde işçilerin elindeki kozların daha fazla olduğunu yadsıyamayız. Ama kriz dönemlerinde de işçiler sürekli saldırı altında olduğundan savunma refleksleri canlanmakta ve tüm işten atılma korkusuna rağmen örgütlenme isteği artmaktadır. İşçilerin işlerini ve haklarını koruma isteğinin bürokratların koltuklarını koruma refleksine üstün gelmesini sağlamalıyız. Krizin bedelini ödemeyeceğiz demekle olmaz. Bunun için örgütlenmek zorundayız!

CHP'li Bornova Belediyesi'nde işçiler greve çıkıyor

Bornova Belediyesi'nde çalışan ve DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye olan yaklaşık 1400 işçi, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde belediyenin masaya oturmaması nedeniyle greve çıkma kararı aldı. 21 Şubat'ta toplu bir yürüyüş düzenleyerek grev ilanını belediye binasına asan işçiler, anlaşma sağlanmadığı takdirde greve 11 Nisan'da başlayacak.

CHP ile AKP işçilere karşı el ele

AKP taşeron düzenlemesini yaptığı Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile işçileri açlık ve sefalet mahkûm etmek istediğini göstermişti. Söz konusu KHK 2020'nin sonuna kadar işçilerin ücret ve sendikal haklarında belirli kısıtlamalar getirmişti. Ancak işçi sendikala-

rı, belediye şirketlerinde yetki alabileceklerini ve belirli sınırlar içerisinde de olsa toplu iş sözleşmesi yapılabileceğini gösterdiler. Sendikalar bu doğrultuda bakanlıktan yetki belgelerini almış ve belediye şirketlerinde toplu sözleşme yapmıştır. Sendikalar belediye şirketlerinde her ne kadar Yüksek Hakem Kurulu'nun belirlediği ücreti ve belirli mali ve sosyal hakları aşan haklar alamasa da, işçileri sendikal güvence altına almışlardır.

Bornova Belediyesi'nde taşeron olarak çalışan işçilerin söz konusu KHK ile belediyenin şirketi Borbel Personel A.Ş.'ye

geçişini yapılmasının ardından Genel-İş Sendikası bakanlıktan yetki alarak görüşmelere başlamak istemiş ancak CHP'li belediye KHK'yı işaret ederek masaya dahi oturmamıştır. Daha önce bu şekilde birçok belediyede toplu iş sözleşmesi yapılabilemiş olmasına rağmen CHP, sendikaların yetkisini tanımayarak, toplu sözleşme masasına dahi oturmayarak işçi düşmanlığında AKP'den hiçbir farkının olmadığını bir kez daha göstermiştir.

Karabağlar'da sosyal tesis işçileri grevde!

İzmir Karabağlar'da Devrimci Turizm-İş'e üye Uğur Mumcu Sosyal Tesisleri işçileri, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Karabağlar Belediyesi Spor A.Ş.'nin açıklık sözleşmesini kabul etmeyecek greve çıktı.

İzmir Karabağlar Belediyesi'nde Spor A.Ş.'ye bağlı sosyal tesislerde çalışan işçilerin örgütlü olduğu Devrimci Turizm-İş ile işveren yetkilileri arasında yaklaşık 5 aydır süren toplu iş sözleşmesi

görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı. Asgari ücretle çalışan yaklaşık 20 işçiyi kapsayan TİS için sendika her işçiye 800 lira net zam, aylık 200 lira net aile yardımı, toplu taşıma kartı verilmesi ve ikramiye talep etti. Buna karşı Spor A.Ş yetkilileri ise sadece 398 lira zam önerdi. Talepleri görmezden gelinerek sefalet ücretine mecbur bırakılan işçiler teklifi kabul etmeyerek 22 Şubat Çarşamba günü greve çıktı.

Bordro üzerinden işçilerin hak kaybı

Ücret bordrosu zorunlu olarak her ay düzenlenmesi ve işçiye verilmesi gereken bir belgedir. Ancak sendikali ve toplu iş sözleşmesi olan bir avuç işyeri dışında her ay bordrosunu alan işçi neredeyse yoktur. İşçi, maaşını aldığı anda patronlar bordroyu imzalatırsa en iyi ihtimalle bir iki dakikalığına görme şansına erişebiliyor. Patron bir örneğini işçiye vermediği gibi çoğu durumda fotoğraf çekmesine dahi izin vermiyor.

Peki, yasal zorunluluk olmasına rağmen patronlar işçiye bordrosunu neden vermez? Bunun cevabı bordronun içeriğinde gizli. Bordro, işçinin çalışması karşılığında kendisine ödenen ücreti, ücrete bağlı diğer haklarını, çalışma süresini, fazla mesailerini ve ücretinden kesilen SGK primlerini, gelir vergisi, damga vergisi gibi kesintileri gösteren resmi bir belgedir. İşte patronların bordroyu işçiden gizlemesinin arkasında yatan şey, bordroda yer alan bu hesaplamalar ve onların üzerindeki patronların ince hesaplarıdır.

Birçok işveren, bordroda işçinin gerçek ücretini göstermez. Sadece asgari ücret kısmını bordroda gösterir, işçinin banka hesabına yatırır, kalan kısmını da iş-

çiye elden verir. Başka bir durum ise asgari ücret kısmının bordroda gösterilip, geri kalan kısmının fazla mesai şeklinde gösterilmesidir. Bakıldığında işçinin eline toplamda asgari ücretten fazla bir ücret geçmiş olabilir. Ancak kayıtlara işçinin ücreti sadece asgari ücret olarak yansıtıldığı için bu durum uzun vadede işçi açısından ciddi kayıplara sebep olacaktır.

Öncelikle bu durum her şeyden önce işçinin emekli maaşını etkileyecektir. Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) kayıtlarında işçinin ücreti düşük gösterildiği için, emekli maaşı da o oranda düşük olacaktır. Eğer gerçek ücreti üzerinden bildirilmiş olursa, emekli maaşı da ona göre daha yüksek olacaktır.

İşçinin, hastalanıp raporlu olduğu dönem boyunca SGK'dan alacağı geçici iş göremezlik ödeneği ve işsiz kaldığında alacağı işsizlik maaşı bordroda beyan edilen ücret üzerinden hesaplandığı için işçi bu konuda da ciddi bir kayıp yaşamış olacaktır.

İşçi açısından kayba neden olabilecek diğer bir konu ise kıdem ve ihbar tazminatıdır. Özellikle fazla mesai ücreti, değişken bir ödeme niteliğinde görüldüğünden dolayı kıdem tazminatı ve ihbar tazminatı hesabında dikkate alınmıyor. Zaten işçinin kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmak için elinden geleni yapan patronlar, ödemek zorunda kaldıklarında da çok daha düşük ödemelerin zeminini bu şekilde yaratmaya

çalışıyor.

Bu uygulamalar karşısında hukuki yollara başvurmak elbette mümkün. Ancak zaten açlık sınırı düzeyinde bir ücretle yaşamaya mahkûm edilen işçilerin bir taraftan işten atılma korkusu, diğer taraftan bu durumu yargı yoluyla kanıtlamanın oldukça uzun sürmesi işçiler için caydırıcı bir rol oynamakta. Çünkü işçilerin karşısında sadece haklarını gasp eden patronları yok. Aynı zamanda patronların çıkarını koruyan, vergi kaçırmasına göz yuman, teşvik üstüne teşvik veren, hatta türlü oyunlarla teşviklerden yararlanmasının yolunu gösteren bir iktidar var.

Patronlar işçinin gerçek ücretini bordroya yansıtmadığında gelir

vergisini, SGK primini ve damga vergisini daha düşükten ödemiş oluyor. Bunun yanında AKP'nin patronlara kıyağı olan asgari ücret teşvikinden de yararlanarak ekstra bir kazanç sağlamış oluyorlar. Patronlar bu şekilde bordro üzerinden yaptıkları küçük hesaplarla kendilerine büyük kazançlar sağlarken, işçilerin de büyük kayıplar yaşamasına sebep oluyor.

Bordroya gerçek ücretin yansıtılmaması, işçi açısından oldukça önemli bir konudur. Bu yüzden patronların türlü oyunlarına karşı haklarımızı savunmak için işyerlerinde mutlaka sendikalaşarak örgütlü bir mücadele yürütmemiz gerekiyor.

Tank Palet'in özelleştirilmesine karşı Birleşik İşçi Cephesi!

Sakarya'da bulunan Tank Palet fabrikasının Katar ortaklı BMC şirketine adeta bir yeni yıl hediyesi olarak bedavaya nasıl peşkeş çekildiğini gazetemizin Şubat sayısında ele almıştık. AKP hükümeti Cumhurbaşkanlığı rejiminin sağladığı olanaklardan biri olan Cumhurbaşkanlığı kararı ile fabrikayı özelleştirmişti. Türk-İş'e bağlı Türk Harb-İş sendikasında örgütlü olan Tank Palet fabrikası işçileri bu karara tepki gösterdiğinde ise Amerikan liyakat madalyası sahibi Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar, yanına Genelkurmay Başkanı Yaşar Güler ve Kara Kuvvetleri Komutanı Ümit Dündar'ı alarak vatani savunmuşçasına işçilerin tepkisini bastırmaya gitmişti. Fakat işçiler bu baskılara boyun eğmediler ve ilk günden beri özelleştirme kararına karşı mücadele ediyorlar. Kararın alınmasından hemen sonra yemekhanede ses çıkarma eylemi yapan işçiler, 19 Ocak'ta ise Sakarya'da on beş bin kişinin katıldığı bir miting düzenlediler ve "Peşkeş hayır", "Türkiye uyu-ma fabrikasına sahip çık" sloganlarını atarak özelleştirmeye karşı

mücadelelerinde ne kadar kararlı olduklarını gösterdiler.

Özelleştirme bir sınıf taarruzudur

Tank Palet fabrikasının özelleştirilmesi bir fabrikanın sermayeye peşkeş çekilmesinden daha fazlasıdır. Patronlar dünya çapındaki ekonomik krizin sonucu olarak bir çıkmaza girmiş durumdadır. Bu krizden işçi sınıfına saldırarak ve kazanılmış haklarını bir bir elinden alarak çıkmaya çalışıyorlar, onlar için bu krizden kurtuluşun tek yolu bu. Şeker fabrikalarını özelleştirdikten sonra sendikalaşmak isteyen Cargill işçilerini işten atmaları da tank palet fabrikalarını özelleştirmeleri de bu saldırının bir parçası. Burjuvazinin kriz programı işten çıkarmalardan, kıdem tazminatını gasp etmekten, işsizlik fonunu yağmalamaktan, sendikal hakları gasp etmekten geçiyor. Öyleyse işçi sınıfı da bu saldırıya kendi programıyla cevap vermelidir. İşçi sınıfının krizden çıkış programı kamulaştırma, dış ticarete devlet tekelidir, borsanın ve dövizin yasaklanmasıdır. Bu programı

uygulamak için de çalışan, işsiz, sendikali, sendikasıız ayrımı yapmadan bir sınıf olarak mücadele edilmelidir. Bir sınıf olarak mücadele etmenin yolu ise birleşik bir işçi cephesi oluşturmaktır.

Tank Palet işçilerinden miting kararı

Türk Harb-İş sendikası 16 Mart'ta Ankara'da bir miting düzenleme kararı aldı. 19 Ocak'ta düzenlenen mitingde Hak-İş ve DİSK üyesi işçilerin bulunmamasının yanlış olduğunu söylemiştik. 16 Mart'taki mitingde Hak-İş ve DİSK üyesi işçilerin de yer alması bu özelleştirmenin geri çekilmesinin önünü açacak önemli bir adım olacaktır. Aynı zamanda, burjuvazinin krizin faturasını işçilerin sırtına yüklemek için başvurduğu her saldırıya karşı da işçi sınıfının birliğinin gücünü gösterecektir. Krizin faturasını patronlara ödetmenin tek yolu birlikte mücadele etmektir. İşte bu yüzden sendikali sendikasıız, çalışan işsiz ayırmadan işçi sınıfının bütün unsurlarını Tank Palet işçilerinin mücadelesine destek vermeye davet ediyoruz.

Sağlıkta dönüşümün sefaleti

AKP'nin 2003 yılında uygulamaya başladığı "sağlık dönüşüm programı" adı altındaki, sağlığı piyasa kontrolüne teslim eden dönüşümün son büyük icraatı şehir hastaneleri oldu. Herhangi bir ücret talep edilmeden özel şirketlere tahsis edilen kamu arazileri üzerine yapılan ve Sağlık Bakanlığı'nın hasta ve doluluk garantisi vererek kiracı olduğu şehir hastanelerinin bütçeye yükü Ocak ayında açıklandı. Hazine ve Maliye Bakanlığı'na bağlı Muhasebat Genel Müdürlüğü tarafından açıklanan bütçe verilerine göre Ocak 2017'de 0, Ocak 2018'de 85 milyon lira olan "bina kiralama giderleri" adı altındaki harcamalar Ocak 2019'da 374 milyon liraya ulaştı. Eski hazine Müsteşar Yardımcısı Ferhat Emil'in paylaştığı bilgilere göre, şehir hastaneleri kira ödeneği 2019 bütçesinde 3.6 milyar liraya yükseldi. Bu ödeneğin önümüzdeki yıllarda katlanarak artması bekleniyor.

AKP iktidarının neoliberal politikaları doğrultusunda gündeme gelen ve uygulamaya konan, bizim tabirimizle "kiracı kamu hizmeti" henüz taze sayılabilecek bir uygulama olmasına karşın tüm Türkiye'de büyük sıkıntılara yol açmış durumda. Sağlık Bakanlığı bütçedeki bu yüksek kira giderlerini dengelemek için çalışan sayısında daralmaya gitti ve sağlık personeli alımlarını ciddi oranda azalttı. Bu da kamu hastanelerinde aşırı yoğunluğa sebep oluyor. Sağlık Bakanlığı bünyesindeki hastanelerde tedavi olmak isteyen emekçi halk personel yetersizliği yaşanan kamu hastanelerinde ancak çok ileri tarihlerde ve ol-

dukça kısa süreli randevular bulabiliyor. Yani emekçi halka özel sağlık kuruluşları işaret ediyor. Asgari ücretli bir emekçinin herhangi bir sağlık probleminin tedavisini özel bir kuruluştaki yapılabileceği mümkün değildir.

Tüm bunlar yaşanırken Şubat ayı başında Sağlık Bakanı Fahrettin Koca 19 Şubat'ta ilaç fiyatlarına yüzde 26,4 zam yapılacağını duyurdu. 19 Şubat'ta yeni tarife uygulanmaya başlandı ve hali hazırda kapitalizmin ve neoliberal sağlık politikalarının yarattığı sağlıksızlık ortamında kuruşun hesabını yapan, hayatta kalmaya çalışan emekçi halka böylece yeni bir tokat da ilaç zamlarıyla vurulmuş oldu.

Piyasanın kârı değil, halkın sağlığı önemlidir

Tüm bu politikalarıyla AKP iktidarı halkımıza "bu krizde hasta olunmaz" mesajı vermektedir. Mevcut sağlıksızlığın çözümü oldukça basittir. Emekçi halkımız sağlık hizmetlerine ve ilaçlara ücretsiz ulaşabilmelidir. Bunu mümkün kılacak tek uygulama ise tüm özel sağlık kuruluşlarının kamulaştırılmasıdır. Bazıları, kamulaştırma ile özel şirketlerin mağdur olacağını öne sürecekler. Devletten bedelsiz arazi alıp hastane yapan ve yine devlete kiralayan şirketin, özel hastane sahiplerinin ya da ilaç şirketlerinin bu kamulaştırmadan doğacak mağduriyetinin, emekçi halkın bugüne kadar yaşamış olduğu mağduriyetlerin yanında hiçbir önemi yoktur.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Alın teri döküyoruz, prim ödüyoruz, emeklilik hakkımızı istiyoruz!

Emeklilikte yaşa takılanların (EYT) yaşadığı haksızlığı gidermesi gerekenler bunun yerine EYT'lileri halkın sırtındaki bir yükmiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Oysa EYT'liler halkın sırtında yük değildir. Halkın kendisidir. EYT'liler buzdüğünün görünen kısmıdır. Çok daha büyük bir kesim için, özellikle de çocuklarımız ve gelecek kuşaklar için emeklilik ufukta bile gözükmüyor.

Tekrarlayalım! Kimse 38 yaşında emekli olmayı talep etmiyor. Milyonlarca insan gasp edilmiş emeklilik hakkını istiyor. Söylenildiği gibi 12 milyon değil, 5,5 milyon EYT'li var. EYT'lilere emeklilik hakkı verilmesinin maliyeti ise 26 milyar değil, 6-7 milyar lira.

Milletin sırtındaki yük patron sınıfıdır!

Devlete vergi borcu olan ilk 100 şirketin toplam borç tutarı 31 milyar lira!

Millete küfür etmesiyle gündeme gelen birinin sahibi olduğu inşaat şirketinin 400 milyon liradan fazla vergi borcu tek kalemdedir. Benzer şirketlerden silinen vergi borçlarının miktarı 3 milyar lirayı geçiyor!

Emekçilerin alın terinden yapılan kesinti-

lerle oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonu'ndan 11 milyar lira önce kamu bankalarına, oradan da şirketlere aktararak yağmalandı ve yağmalanmaya devam ediyor!

Hazine geçtiğimiz yıl 71 milyar lira faiz ödedi, önümüzdeki yıl ise faiz ödemeleri 107 milyar liraya çıkacak.

Tablo ortadadır, çalışanların gasp edilen alın teri ve emeklilik haklarıyla şirketler, yerli ve yabancı tefeciler beslenmektedir.

Patron partilerinden çözüm bekleme!

Bugünkü iktidar patronların iktidarları ve patronların sorunlarını çözmekle ilgileniyor. Suç ortağı olan muhalefet de farklı değil. 1999'da ilk mezarda emeklilik yasası geldiğinde bugünkü iktidar yoktu. Marmara depresinin enkazı daha kalkmamışken bu yasayı geçirdiler. Her fırsatta kendisinden önceki dönemi yerip oy isteyen iktidar, konu patronların çıkarı olduğunda 1999'un mezarda emeklilik yasasına dört elle sarılıyor! Bugün muhalefetin toplam 255 milletvekili var. Ama EYT öngesi bugüne kadar en fazla 145 oy aldı. Yani muhalefet de farklı değil. EYT için

oy bile vermiyor ama EYT'li milyonların oylarını istiyor.

Görüldüğü gibi patronlar vergi kaçırmasa, devlet patronların borçlarını silmese, devletin hazinesi yerli ve yabancı tefecilere yağmalanmasa EYT sorunu rahatlıkla çözülebilir. **Bugün EYT sorunu çözülemiyor değil, çözülmüyor!**

Emeklilik hakkımızı nasıl alacağız!

Patron partilerinden koparak, işçi ve emekçiler olarak ayrı gayrı demeden birleşerek hakkımızı alabiliriz. Bekleyerek değil mücadele ederek kazanabiliriz. Biz oy deposu değiliz. Üretenleriz ve üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız! Mücadele sadece EYT'lilerin mücadelesi değildir. Emeklilik hakkı gasp edilen ve mezarda emekliliğe mahkûm edilen tüm işçi sınıfının mücadelesidir. Çözüm de bu büyük gücün Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşmesidir!

Alın teri döken ve prim ödeyen işçi ve emekçiler için emeklilik lütf değil, haktır!

SGK'nın, işsizlik sigortası fonunun yağmalanmasına son!

Dış borç reddedilsin! Kamu kaynakları faize değil, halkın ihtiyaçlarına harcansın!

Borçlu şirketler kurtarılmasın işçi denetiminde kamulaştırılsın!

SGK ve İşsizlik Sigortası Fonu işçi yönetimine!

Fabrikalar, bankalar devletin devlet işçinin olacak!

Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi
21 Şubat

Serbest piyasa karın doyurmuyor!

Gıda enflasyonunun yüzde 30'ları geçmesi yerel seçimler öncesinde Erdoğan'ı harekete geçirdi. Erdoğan belediyeleri devreye sokarak tanzim satış noktaları kurup belirli sebze ve meyvelerin nispeten düşük fiyatlarla satılması yoluna gitti. Tüm siyasi hayatı boyunca piyasa ekonomisini kutsayan Erdoğan yaptığı uygulama ile aslında piyasa ekonomisinin iflas ettiğini itiraf etmiş oluyor.

Tanzim satış düzenlemesi sadece dağıtım sürecinde devlet müdahalesini önlemektedir. Hâlbuki esas olarak devlet

tarım ve hayvancılıkta üretime el atmalıdır. Üreticinin desteklenmesi ile devlet yatırımlarının el ele gittiği ve piyasanın yerine planlamanın hâkim olduğu bir politika gerekir.

Tanzim satışa başlanması değil bu uygulamanın geçici olması sorundur. Tanzim satış yerlerindeki kuyruk değil kuyruğa neden olan tanzim satış yerlerinin azlığı sorundur. Bugün holdingler bünyesinde faaliyet gösteren dev perakende tekellerinin kamulaştırılması gerekir. **Kamulaştırma ile halk ucuz gıdaya kuyruk bekleyerek değil alışveriş**

arabasıyla ulaşabilecektir.

Halkın gıda sorununun çözümü mümkündür. Ancak Erdoğan'ın dediği gibi "serbest piyasa kuralları çerçevesinde" mümkün değildir. Bu tür yarı yol yöntemleri sadece Erdoğan'a seçimde oy kazandırır ama halkın karnını doyurmaz. Tam tersine seçim biter bitmez daha büyük bir fatura olarak milyonların karşısına çıkartılır. Dolayısıyla halkın gıda sorununun çözümü için Erdoğan'a güvenmemiz söz konusu olamaz bilakis onun ve ortaklarının liberal istibadına son vermemiz lazımdır. Öte yandan sağıyla soluyla Amerikan muhalefetinin de ne kadar çürümüş olduğu ortadadır. **Emekçi halk kendi göbeğini kendi kesecektir. İşçi emekçi milyonların apaçık ortada olan çözüme ulaşması için bir işçi emekçi hükümeti gerekir.**

Toprak ağalarının arazileri merkezi planlama doğrultusunda kamulaştırılsın, kooperatifleştirilsin, topraksız köylülere dağıtılsın! Tarım ve hayvancılığa devlet çiftlikleri kurulsun!

Çiftçiye ucuz kredi, ucuz mazot, ucuz tohum, ucuz yem! Emekçi halka ucuz gıda!

Temel gıda maddelerinde KDV kaldırılınsın, fiyatlar devlet tarafından halkın alım gücü gözetilerek belirlensin!

Mustafa Kemal Coşkun

Devlet patlıcan satar mı?

Nereden çıktı şimdi şu "tanzim satış"? İktidar neden buna ihtiyaç duydu? Gıda fiyatlarının yükselişi bu uygulama ile durdurulabilir mi?

1980 askeri darbesinin ardından uygulamaya geçirilen 24 Ocak kararlarıyla birlikte kamuya ait birçok fabrika ve işyerini, "bunlar devlet üzerinde kamburdur, zarar ediyor" propagandası eşliğinde, "devlet köşkerlik yapar mı?" diyerek Sümerbank'ları, "devlet köfte satar mı?" diyerek Et Balık Kurumu'nu, kısacası kamuya ait her birikimi "serbest piyasa"ya bırakma savunusuyla ya satmış ya da kapatmışlardı. Özelleştirme uygulamaları, gümrük duvarları ve tüm korumacı tedbirlerin kaldırılmasıyla birlikte bu birikimler uluslararası sermayenin talanına açıldı. Böylece ülkenin dışa bağımlılığı daha da arttırıldı.

İMF ve Dünya Bankası tarafından hazırlanan ekonomik politikalar, önce Özal, sonra Demirel ve ardı sıra gelen hükümetler eliyle hayata geçirildi. Bugün ise AKP tarafından kararlılıkla uygulanan aynı ekonomik politikalar, esas olarak uluslararası tekelin ülke pazarı üzerindeki hakimiyetini pekiştirmeyi ve genişletmeyi hedefliyordu.

Et Balık Kurumu ve Süt Endüstri Kurumu gibi işletmelerin tasfiyesi hayvancılığın, Sümerbank, Çukobirlik, TEKEL gibi kurumların özelleştirilmesi ve tasfiye edilmesi de tarımın bitirilmesini hızlandırdı. Durum bu olunca ülkede hayvancılık ve tarım üretimi azaldı, gıda başta olmak üzere bir çok ürün dışarıdan ithal edilmeye başlandı. Bunun başta gıda ürünleri olmak üzere enflasyonu arttıracak zaten çok açıktı.

Ancak bu işin sonuna gelinmiş görünüyor. Sanayi üretiminin daraldığı, enflasyonun yükseldiği şu dönemde, anlaşılabilir ki liberallerin "serbest piyasa"sı hiçbir şeyi düzenleyemiyor, tersine giderek daha da batırıyor. Sermayenin çıkarları için çıkarılan her düzenleme ve her yeni politika kapitalist sistemin yapılanma ihtiyaçlarına yanıt verirken, diğer taraftan toplumsal katmanlarda çözümlere yol açıyor, açıyor. Toplumun birçok kesimi var olan konumlarını yitirmeye, hatta daha fazla sömürüye, açlığa ve işsizliğin pençesine düşmeye başladı.

Şimdi tanzim satış adıyla devlet domates, biber, patlıcan satıyor. Son haberlere göre bakliyat da sırada. Hatta arkasından temizlik maddeleri de gelecekmiş. Her üründe enflasyon giderek artıyor zira. "Tanzim", yani "düzenleme, düzene sokma". Serbest piyasa düzenleyemeyince devlet kendi eliyle düzenlemeye çalışıyor. "Tanzim satış"ın bizzat adı bile, yıllardır sürdürülen neoliberal politikaların çöktüğünün, özelleştirme politikalarının kamuun çıkarlarına bütünüyle aykırın olduğunun göstergesinden başka bir şey değildir. Özelleştirme politikalarının ve her şeyi piyasaya bırakmanın sonuçları bundan başka ne olabilirdi ki?

Ancak burada önemli bir noktaya vurgu yapmak gerekir. Gıda enflasyonunu bu türden üç beş yerde kurulan satışlarla engellemek olanaklı değildir. Dolayısıyla buradaki sorun, sadece bu iktidarın yanlış politikaları filan değil, doğrudan doğruya kapitalizmin işleyiş yasaları ile ilintilidir, yani yapısaldır.

Şimdi 1980'li yıllarda "serbest piyasa da piyasa" diye bas bas bağırıp "devlet köfte satar mı?" diyen liberallere soralım: Devlet patlıcan satacak duruma gelmişse, şu serbest piyasanın hiçbir sorunu çözmediğini göremeyecek kadar kör müsünüz?

Sungur Savran

Vişnelik'ten bataklığa*

Siyasi yol ayrımları bazen başlangıçta tarih bilinci zayıf insanlara "kılı kırk yarmak" gibi görünür. Gezi ile anılan halk isyanı sonrasında Türkiye solunun genel yönelişi ile Devrimci İşçi Partisi'nin çizgisinin birbirinden farklılaşması da böyle görünmüş olabilir. Halk isyanı durulduktan sonra bizim DİP olarak solun geri kalanından farklı tutum aldığımız iki sembolik olay yaşandı. İkisi ilk bakışta bütünüyle farklı görünüyor, ama aslında politik yöntem olarak çok ilişkili.

Bunlardan biri, Ağustos-Ekim 2013 arası, daha sonra Birleşik Haziran Hareketi'nin oluşmasıyla sonuçlanan ODTÜ Vişnelik toplantıları vesilesiyle ortaya çıktı. ÖDP'li arkadaşlarımız sağolsunlar, bu toplantılara bizi de davet ettiler. Gitmedik ve gerekçesini şöyle açıkladık: Halk isyanının CHP ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bir burjuva partisinden unsurların bulunduğu bir birlik, isyanın devrimci dinamiklerine yanıt veremez. Tam tersine, isyanın enerjisi burjuva kanallarına akıtılmış olur.

ÖDP'li arkadaşlarımız bize kulak vermediler. Birleşik Haziran Hareketi bir dizi CHP'linin asli rol oynadığı bir hareket olarak kuruldu. Kuruluşu bir yerel seçim öncesindeydi. Şimdi beş yıl sonra yeni bir yerel seçime ÖDP'nin başkanlar kurulu üyesi Alper Taş CHP adayı olarak giriyor. Bu yazı yazılırken, Alper Taş'ın İyi Parti'yi ziyareti ve orada partililerle çektiği sıcak fotoğraflar gündem oluşturuyordu. Alper Taş bunu hak etmiyor. ÖDP, İyi Parti'nin, kendisinin ideolojik olarak hâlâ faşist harekete bağlı olduğunu açıkça söyleyen Mansur Yavaş'ın, Bucak aşiretinin liderlerinden bir toprak ağasının vb. aday olduğu bir listede seçime girmekle siyasi tarihinin en büyük hatasını yapmıştır. Ama hatanın tohumları ÖDP'nin Vişnelik toplantılarında halk isyanının dinamikleri ile CHP denen uyuturucudan hayırlı bir bileşim çıkabileceğine dair yanılmasında yatıyor.

Aynı dönemde sembolik anlamla yüklü bir başka olay daha yaşandı. Halk isyanından sonra 2013'te Eylül başında Karaburun Bilim Kongresi çok doğru bir iş yaparak çeşitli sosyalist parti ve çevrelerin başkan ya da sözcülerini bir panelde bir araya getirdi. O panelde Devrimci İşçi Partisi sözcüsü dışında herkes, artık gözlerimizi Mart ayındaki yerel seçimlere dikmemiz gerektiğini ileri sürdü. Buna bir de Kürt hareketinin halkın büyük mücadelesinden uzak durduğunun yadsınması ekleniyordu. Bazı sembolik diplomatik açıklama ve göstergeler, hareketin Kürt illerinde ağırlığını meydanlardan uzak tuttuğunu gizlemenin gerekçesi oldu. Bu tespitlere katılan birçok sosyalist akım da böylece bu yol ayrımında parlamentarist bir yolu seçmiş oluyor, bizim, HDK kurulu beri söylediğimiz gibi, Marksizmi reddeden bir harekete iltihakta ısrar ediyordu.

Bugün gerek ÖDP'nin, gerekse HDP'nin içindeki sosyalist akımların nereye geldiği açıkça ortadadır. Bir ülke, hatta Türkiye ötesinde bir bölge sorunu olan Rabiacı istibdada karşı yerel seçimlerin çözümü olabileceği mitiyle oyalanıyor, hepsi CHP'nin mimarı olduğu ve içinde her türden faşist ve gericinin yer aldığı Millet İttifakı'nı destekliyorlar.

Bugün hükümetin ekonomik kriz karşısında izlediği politikaların, işçileri ve emekçileri yokluğa ve yoksulluğa mahkûm ettiği ve istibdadın adım adım her türlü özgürlüğü ortadan kaldırdığı ikiz gerçeklerini politikasının merkezine almayan sosyalist politika olamaz. İstibdada karşı "ekmek ve hürriyet" mücadelesi anahtardır. Bu ise ancak ülke çapında işçi ve emekçi sınıflara istibdad düzeninden nasıl kurtulunabileceğini gösteren bir politikayla yürütülebilecek bir mücadeledir. Sadece seçimde CHP'nin ve Millet İttifakı'nın peşine düşenler değil, kendi adaylarını gösterenler de toplumun önündeki bu ana sorunlara ilişkin herhangi bir çıkış yolu önermemektedir. Kimi soyut bir sosyalizm propagandasıyla esas olarak solculara, aydınlara ve gençliğe hitap etmekte, kimi yerel kooperatiflerle ilerlenebileceği hayaliyle oyalanmaktadır.

Devrimci İşçi Partisi, bu büyük ekonomik kriz karşısında işçi sınıfının ve emekçilerin ezdirilmemesi için bir Birleşik İşçi Cephesi'ni savunuyor. Meclisin, yargının, medyanın ve her tür ciddi muhalefet hareketinin zincirlerini göz önüne alarak "Zincirsiz Kurucu Meclis" şiarını yükseltiyor. Ve 7 Haziran 2015 seçimlerinden sonra yapılan hiçbir seçimin meşruiyeti olmadığını halka bıkmadan ve usanmadan anlatıyor. Bütün bunların ışığında 31 Mart seçimlerini boykot etmeye çağırıyor. Bu politika, istibdada ve ekonomik krize burjuvazinin gerici güçleri arasında çözüm arayanlardan ve yerel seçimleri gerçek bir platform gibi sunanlardan farklı olarak, sosyalistlerin bugün izlemesi gereken politikadır.

* "Bataklık", Fransız devriminde meclisin kürsüye en yakın alt sıralarında oturan ve burjuvazinin temsilcileri olan, meclisin en ilmi, en uzlaşmacı siyasi grubuna verilen addır (Fransızcası "marais"). Kralla dahi diyaloga taraftarlardır. Buna karşılık, halka çok daha yakın olan ve daha devrimci olan Jakobenler, en arka (yani üst) sıralarda oturdukları için onlara "Montagnards" ("dağlılar") denirdi.

Soldaki toprak kayması heyelana dönüşürken: 31 Mart seçimlerinde ne yapmamalı?

Düzen siyaseti iktidarı ve muhalefeti ile tam bir çöküş içinde. Her şey büyük halk kitlelerinin düzene karşı giderek güvenini yitirdiğini gösteriyor. Emekçi kitleler başta ekonomik sorunlar olmak üzere kesin ve net çözümler istiyor. Gelişmeler adeta solu ve sosyalizmi siyaset sahnesine çağırıyor. Gelin görün ki 31 Mart yerel seçimlerine giderken sol ve sosyalist hareket tren vagonları gibi birbiri peşi sıra düzen siyasetinin arkasına dizilmekte.

HDP, Millet İttifakı'nın nasıl gayri resmi ortağı oldu?

HDP, 24 Haziran seçimleri öncesinden başlayan ve adım adım örülen bir siyasi süreçle sonunda Millet İttifakı'nın gayri resmi ortağı oldu. Bu ortaklık HDP'nin "kayyım atanan belediyeleri geri almak, Batı'da ise AKP-MHP'yi geriletme" şeklinde özetlenen politikasıyla ifade ediliyor. Bu politika, HDP'nin İstanbul, İzmir ve Ankara başta olmak üzere bir dizi ilde aday göstermemesiyle, Urfa'da adaylarını Saadet Partisi lehine çekmesiyle de somutlanmış durumda.

HDP'nin Millet İttifakı'na katılımı resmiyet kazanmıyor. Çünkü böyle bir ilkesizliği, HDP'nin, seçmenine anlatması mümkün değil. Ortaklığın gayri resmi düzeyde kalması CHP-İyi Parti'nin de işine geliyor. Onlar da AKP-MHP cephesinden gelen "PKK ile ittifak" suçlamasına karşı set çekmek için ve tabanlarındaki HDP alerjisi dolayısıyla bu durumu tercih ediyorlar. Böylece seçim sürecinde Kürt hareketine hakaret etmeyi sürdürüp, faşist adayları için Kürtlerin oylarına talip olabilmekteler.

Bilindiği gibi HDP bünyesinde bir dizi sosyalist parti ve grup var. Bunlar sessizce ya da mırıldanmadan öteye gitmeyen itirazlarla, bu ilkesiz politikayı sineye çekmiş ve Millet İttifakı'nın yani Amerikan muhalefetinin parçası haline gelmiş durumdadır. Bu utanç verici tablo 31 Mart yerel seçimlerinin özgünlüğü ile de açıklanamaz. Bu siyasi teslimiyetin taşları 90'lı yılların sonunda başlayan Avrupa Birlikçilikle, kimlikçilikle, burjuvazinin içinde demokrat bir kanat aramaya, sınıf siyasetini hor görüp emekçi halktan uzaklaşmakla ve nihayet Rojava dolayısıyla ABD ile ittifakın normalleştirilmesiyle döşendi.

Alper Taş nasıl Millet İttifakı'nın adayı oldu?

ÖDP ve Alper Taş, Beyoğlu'nda CHP'nin adayı olmadıklarını, CHP'den aday olduklarını söylüyor. Uzun süre CHP ve HDP'den ayrı olmanın önemini vurgulayan, bu doğrultuda yazılar yayınlayıp başka siyasetleri yerden yere vuran bir parti ve lider için kolay sindirilebilecek bir durum olmadığı açık. Söylenmek istenen CHP'nin sembolik bir çatıdan ibaret olduğudur. Alper Taş'ın CHP çatısı altında sosyalist bir politik kampanya yürüteceği iddia edilmektedir. Hele ki içinde faşist bir partinin yer aldığı Millet İttifakı ile hiçbir ortaklık söz konusu değildir.

Ne yazık ki gerçekler böyle değil. Burjuva siyasetine elini veren kolunu kaptırır. ÖDP de CHP'ye elini vermiş, Alper Taş'ı kaptırmıştır. Alper

Taş, CHP'nin adaydır. Adaylığı ne ön seçimle ne de ÖDP ile ittifak görüşmelerinin sonucunda belirlenmiştir. Açıklamayı Kılıçdaroğlu yapmış, Alper Taş bile önce televizyondan duyduklarını söylemiş ve sonunda adaylık CHP Parti Meclisi'nde onaylanmıştır. Alper Taş'ın CHP'den ayrı olarak açıkladığı bir yerel seçim programı yoktur. Şu ana kadar da CHP'nin söylemlerine ters düşen bir politika ortaya koymuş değildir. Mülkiyet ilişkilerini gündeme almayan, burjuvaziye karşı konumlanmayan, küçük burjuva demokratiği ve kimlikçi çerçevede kalan bir sol söylem ise CHP'yi rahatsız etmemektedir. Anlaşılan ÖDP de CHP'yi rahatsız etmemeyi önemsemektedir. Zira kampanyada tek bir ÖDP bayrağı görülmemektedir, ÖDP adeta CHP içinde çözülmüş durumdadır. Nihayet durumun faşist İyi Parti'yi de rahatsız etmediği görülüyor çünkü İyi Parti Beyoğlu'nda aday çıkartmamıştır.

Alper Taş'ın adaylığı tamamen ve organik olarak CHP'nin seçim kampanyasının parçasıdır. Dolayısıyla CHP'nin sağcı, faşist ve siyasal İslamcı burjuva partileriyle ittifakı da, İstanbul'da müteahhit burjuva Ekrem İmamoğlu da, Ankara'da faşist Mansur Yavaş da, Urfa'da kontr-gerillacı ağa Bucak da hem ÖDP'yi hem de Alper Taş'ı bağlamaktadır. Bir sosyalistin bir patron, bir ağa ve bir faşistle aynı listede olması (bu iki isim semboldür, CHP'nin meclis listeleri patron, müteahhit, toprak ağası, faşist doludur) basitçe geçiştirilebilecek bir şey değildir. Sosyalist bir parti ve önde gelen bir lideri sadece CHP'nin değil, Millet İttifakının adayı haline gelmiştir. Sözüm ona demokrasi için, faşizme karşı yerel mevziler elde etmek için savunulan bu politika, sol mevzilerin burjuvaziye kapatılmasıyla sonuçlanmıştır.

Merkezi sorunların yerel çözümleri olmaz! Boykot etmek yerine seçimlere ayrı ve bağımsız giren sosyalistler nerede hata yapıyor?

Azınlık olmakla birlikte, 31 Mart seçimlerinde CHP ve HDP dışında kalan ve düzen partilerinden ayrı bir politik tutum alan sosyalistler de var. TKP ayrı olarak seçimlere katılıyor. TKH ve EHP bazı seçim bölgelerinde bağımsız adaylar çıkarıyor. En kritik büyükşehirlerde Mil-

let İttifakı'na destek olup, bazı yerelerde istisnai aday gösterenler (EMEP) için ise tabii ki gerçek bir bağımsız politikadan söz edilemez.

Düzen siyaseti tüm politikasını, sermayenin ve emperyalizmin merkezi taruzunun bir parçası olarak tasarlıyor ve örgütüyor. Bu saldırıya yerel gündemlere sıkışan bir politika ile cevap üretilemez. Yerel seçimlerde aday göstermek ister istemez yerel gündemlerin öne çıkmasına neden olmaktadır. Sosyalistlerin kent topraklarının kamulaştırılması yerine kentsel dönüşüm, halkın tapu hakkı kapsamında eğilmesinin sorunlu yanlarını bir tarafa bırakalım. Ekonomik krizin merkezinde kent rantı değil bankalar ve kilit sanayi sektörleri vardır. Yakıcı gündem, bankaların ve kilit sanayinin kamulaştırılmasıdır. Serbest piyasa ideolojisinin çöktüğü ve iflas ettiği bir ortamda tüm politikalar kamu mülkiyeti temelinde merkezi planlamaya işaret etmek zorundayken yerel seçimler, konusu ve sınırları dolayısıyla tüketim ve üretim kooperatiflerinden ötesinin tartışılmasına olanak sağlamıyor. Kıdem tazminatı işçi sınıfının merkezi sorunudur ama yerel kampanyada haliyle belediye işçilerinin sektörel sorunları öne çıkmaktadır. Ekonomik kriz ne sebepleri ne de çözümünü yerel bir gündemdir. Özetle yerel seçim gündemlerinden hareketle somut sorunlara sosyalist cevaplar üretmek mümkün olmadığından sosyalizm propagandası da soyut kalmaya mahkûm oluyor.

Düzen siyasetinin tüm solu içine çeken girdabına kapılmayarak ayrı duranlar, nispeten olumlu bir pozisyon almış oluyorlar. Ancak sorun sadece düzen partilerinden ayrı olmakla sınırlı değil. 24 Haziran seçimlerinden sonra istibdad rejiminin yerleşmesi açısından 31 Mart yerel seçimlerinin önemli bir yer tuttuğu, doğrudan istibdad cephesi tarafından da söyleniyor. İstibdadın bir siyasi projesi var. 16 Nisan referandumu ve ardından 24 Haziran seçimleriyle, tüm bu seçim süreçlerini, OHAL'i kullanarak ve YSK eliyle manipüle ederek, siyasi projelerini hayata geçirmekteler. 31 Mart yerel seçimlerinde eğer muhalefet hiçbir şey olmamış gibi "yerel mevziler kazanmaya" ya da "AKP-MHP'yi geriletmeye" odaklı bir yerel seçim yarışına odaklanırsa, sonuç ne olursa olsun "atı alanın Üsküdar'a geçmiş olduğu" herkese kabul ettirilmiş olacak. Devrimci İşçi Partisi bu siyasal taarruz ve dayatmaya "boykot" tutumuyla hayır diyor, istibdadın siyasal projesine ise zincirsiz bir Kurucu Meclis'le siyasal bir alternatif gösteriyor. Yerel seçim adaylıklarının ise bu hayati sorulara cevabı yok!

Neden oy yok? Neden boykot?

31 Mart yerel seçimleri için yapılan anketlerde sandığa gitmeyeceklerin sayısının her geçen gün arttığı görülüyor. İktidara yakın Yeni Şafak gazetesi yazarı Mehmet Acet, AKP'nin yaptırdığı anketlere dayanarak "oy vermeye gitmeyeceğim" diyenlerin oranında gözle görülür bir artış yaşandığını yazdı. Bu gerçeği görmek için anket yapmaya gerek yok. Her yerde düzen siyasetine yönelik ciddi bir bıkkınlık var.

Büyük çoğunluk ekonomik sıkıntıları, özellikle de işsizliği ve hayat pahalılığını en önemli sorun olarak görüyor. İktidar yaşanan çöküntünün sorumlusu, muhalefet ise aynı politikaları farklı kelimelerle savunmaktan başka bir şey yapmıyor. Halkın karşısına aday olarak çıkartılan müteahhit, ağa, patron takımının güven ve umut vermesi de mümkün değil. Tüm bunlara son dönemde yapılan seçimlerde yaşanan şaibeler ve halkın seçimlere ilişkin haklı güvensizliği de eklenince sandığa gitmemek her geçen gün artan bir tercih haline geliyor.

Neden AKP'ye ve Cumhuriyet İttifakı'na oy yok?

AKP ve Cumhuriyet İttifakının tek ciddi seçim söylemi vardır: "Milletin bekası!" AKP ve MHP ittifakı kaybederse milletin mahvolacağına dair bir korku filmi senaryosu sunulmaktadır. Aslında bu bir itiraftır. Ülkenin içine düşmüş olduğu durumun vahametini en çok kendileri biliyor. Halk da istibdad rejimi altında, patronların semirmeye, emperyalistlerin istediğini almaya devam ettiğini, kendisinin ise gün geçtikçe daha kötüye gittiğini görüyor. AKP ve MHP'nin "her şey çok güzel olacak" diyecek hâli kalmadı. Her şey ortada; bu yüzden "biz olmazsak her şey daha kötü olur" söylemine sarılıyorlar.

Bu durum yerel seçim vaatlerinde tam bir komediye dönüşüyor. Başta İstanbul adayı

Binali Yıldırım olmak üzere AKP ve MHP adaylarının vadettiği her şey aslında kendi suçlarını daha çıplak bir şekilde ortaya seriyor. Yeşil dedikçe yıllar boyu diktikleri beton kuleleri insanların gözüne sokuyorlar. Deprem dedikçe yıllar boyu hiçbir hazırlık yapmadıklarını, tüm vakti müteahhitleri zengin etmeye harcadıklarını itiraf ediyorlar. AKP ve Cumhuriyet İttifakı halkın oylarını neden hak etmediğini kendi propagandasıyla anlatıyor.

Neden CHP'nin ve Millet İttifakı'nın farkı yok?

CHP ve Millet İttifakı ülkenin gidişatına yönelik rahatsızlığı ve tepkiyi kendi bünyesinde toplamak istiyor. Ama yaptıklarıyla her fırsatta mevcut iktidarla hiçbir farkları olmadığını gösteriyorlar. Erdoğan'dan bugüne AKP ve öncüllerinin elinde İstanbul'un ne hâle geldiği ortada. Ama Millet İttifakı'nın İstanbul adayı Ekrem İmamoğlu kampanyasını Erdoğan'la görüşerek başlatıyor. İstanbul'u mahveden diğer eski belediye başkanlarıyla görüşüp onlardan akıl alarak devam ediyor.

Ankara adayı olan faşist de farklı değil. Her konuşmasında Erdoğan ve iktidarıyla iyi geçineceğine, onları eleştirmeyeceğine dair kırk takla atıyor. CHP seçmenini ve son olarak Ankara'da aday çıkartmayan HDP'lileri faşist adaya oy vermeye ikna etmek için öne sürülen tek gerekçe, AKP'nin kazanmasını engellemek. Ama bakın Mansur Yavaş ne diyor: "Bir belediye başkanının bir başka siyasi partinin genel başkanını eleştirmek gibi bir yetkisi yoktur... Sonuç itibarı ile sadece Ankara'da belediye başkanı değişecektir. Hükümeti etkileyen hiçbir şey yoktur."

Adam açık açık eleştirmeye bile yetkim yoktur diyor; birileri Ankara seçimlerinin iktidara etki edeceğini zannediyor. Daha doğrusu CHP ve Millet İttifakı böyle zannetmesi için halkı kandırıyor.

Kayıtsızlık tepkiye, umutsuzluk uyanışa dönüşmeli!

Durum böyle iken nasıl olur da sandığa gitmeyenlerin sayısı artmaz. Nasıl olur da siyaset diye halka dayatılan bu sirk tepki yükselmez. Aslında tüm bu gerçekler belirli ölçülerde Devrimci İşçi Partisi'nin boykot çağrısının da gerekçelerini oluşturuyor. Ancak mevcut durumdan "boykot" çağrısının karşılık bulduğu sonucuna hemen ulaşamayız. Çünkü mevcut duruma yönelik tepkinin ya da köhneleşmiş sisteme karşı tepkisizliğin bir sonucu olarak sandığa gitmemek, tek başına bir şeyleri değiştirmeyecektir. Bu yüzden de Devrimci İşçi Partisi "boykot" derken sadece bir protesto çağrısı yapmıyor. Boykot, patron partilerinden ve düzen siyasetinden kopuş çağrısı olduğu kadar bir Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşme çağrısıdır.

Belediye meclisinde rant kavgası değil, zincirsiz Kurucu Meclis!

Devrimci İşçi Partisi, soyut ve genel olarak seçimlerin anlamsızlığından bahsetmiyor. TBMM zincire vurulmuş, seçimlere güven kaybolmuş, siyaset bir sirk sahnesine dönüştürülerek anlamsızlaştırılmıştır. Gelgelelim halkın iradesinin anlamlı bir şekilde tecelli etmesi için istibdadın, sermayenin ve emperyalizmin halkın iradesine vurduğu zinciri kırmak ve zincirsiz bir Kurucu Meclis seçimlerine gitmek gerekir.

Belediye meclislerinde, rantı kimin paylaşacağına dair halkın kayıtsız kalması gayet anlaşılır bir şeydir. Ancak kayıtsızlığı uyanışa çevirmek zorunludur. Belediyeler değil, memleket elden gitmektedir ve zincirsiz bir Kurucu Meclis ülkenin çöküşten kurtarılması, işçi sınıfının ve emekçi halkın iradesi ile yeniden kurulması için bir uyanış çağrısıdır. Boykot tavrı hiçbir şeyin değişmeyeceğine yönelik umutsuzluğu aşıp, düzeni değiştirmek için emekçi halkın iradesini, gücünü ve özgüvenini büyütme çağrısıdır.

Yankee kovulmadan evine dönmez!

Trump'ın Suriye'den çekilme açıklamasının ardından, Suriye'nin Kuzeyi'nde bir tampon bölge oluşturulması gündeme gelmişti. Bu bölgenin kime tampon olacağına dair Türkiye ve ABD arasında bir tartışma sürüyor. Türkiye, bölgenin PYD/YPG güçlerinden arındırılmasını istiyor. ABD ve onunla birlikte Fransa ve Britanya'nın niyeti ise PYD/YPG ve Türkiye arasına girerek bölgedeki tansiyonu kontrol altına almak. Sahnede büyük bir tartışma ve çelişki varmış izlenimi veriliyor. Özellikle seçim öncesinde bu görüntü Erdoğan'ın işine geliyor.

Erdoğan, Amerikan emperyalizminin yolunda yürümeye devam ediyor

Ancak Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı'nda da olduğu gibi Türkiye, ABD ile çatışmış görünüşü altında adım adım NATO koridorunun inşasına tuğla koymaya devam ediyor. Trump'ın ilk çekilme açıklamasından sonra da Erdoğan "hemen çekilmeyin" demişti. Ardından Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, Türkiye ile ABD arasında ortak görev gücü kurulduğunu açıklarken şunu da ekledi: "ABD'nin Irak'tan çekilmesi bize göre ciddi bir hataydı." Görüldüğü gibi Türkiye'nin Suriye'de ABD ile karşı karşıya gelmesi sadece bir mizansen ibaret. Çelişkiler yok değil elbette ama Erdoğan'ın Amerikan emperyalizminin yolundan yürüdüğüne hiçbir şüphe yok. ABD'nin çekilmesi gündeme geldiğinde Erdoğan ve müttetiklerinin isteği ve ona önerilen DAİŞ'le mücadele adı altında daha önce PYD/YPG'ye verilmiş işgal ihalesini kapmaktı. Ancak geçtiğimiz ay DAİŞ'in elindeki son kasabalar da Amerikan destekli YPG güçlerince temizlendi. Yani ihale kapandı. Şimdi İdlib'te yeni bir ihalenin gündeme gelmekte olduğunu görüyoruz.

İdlib NATO koridoruna katılacak mı? Astana'nın ipi çekiliyor mu?

Rusya ve İran'la yürütülen Astana sürecinde bu bölgenin El Kaide/El Nusra devamcısı HTŞ gibi güçlerden arındırılması ve bunun için Türkiye'nin taşeron ÖSO güçleriyle birlikte inisiyatif alması öngörülmüştü. Türkiye, HTŞ'yi temizlemek yerine onunla adeta bir açılım süreci yürüttü. Sonra da HTŞ temizlenmediği gibi diğer yapıları da temizleyerek bölgeye tamamen hakim oldu. Bu durum son aylarda Rusya ile Türkiye arasında ciddi bir gerilim kaynağı. Rusya, Türkiye'den Astana sürecinin gereğini yapmasını istiyor. Türkiye ise önceleri topu taca atıyordu. Son olarak Erdoğan bir mitingde topu doğrudan emperyalizme attı. İdlib'i güvenli bir bölge haline getirmek üzere ABD ve AB'ye çağrı yaptı. İdlib'teki krizi bu bölgeyi NATO koridoruna katarak çözme düşüncesi, ABD Suriye özel temsilcisi James Jeffrey'in "Astana'nın ipini çekme vakti geldi" sözleriyle de örtüşüyor. Bu tutumun pratiğe dökülmesinin Rusya, İran ve Suriye ile ilişkileri ciddi şekilde gereceğine hatta kopma noktasına getireceğine şüphe duyulmamalıdır.

200 asker artı İncirlik, işgalci ABD'ye yeter de artar bile

ABD, biz onları kovmadıkça bu topraklardan gitmez dedik. Nitekim Amerikalılar önce ağırdan aldılar, son olarak da geride 200 asker bırakacaklarını açıkladılar. Fransa ve Britanya bu karar büyük bir takdirle karşıladı. PYD utanç verici bir açıklama ile ABD'nin kalmasının Fransa ve Britanya'yı da kalmaya teşvik edeceğini söyleyerek selamladı. Erdoğan ve müttetikleri zaten ABD'ye "gitme kal"

demişti. 200 asker hiç de az değil. ABD emperyalizminin Suriye'de (Ürdün sınırında ve Rojava'da) işgalci bir güç olarak varlık göstermesi için yeter de artar bile. Çünkü ABD'nin varlığı 200 askerden ibaret değil. Suriye'nin dört bir yanı Amerikan üsleri ile çevrili. Irak, Ürdün ve nihayet Türkiye'deki Amerikan üsleri ve Akdeniz'de konuşlu 6. Filo her an büyük çaplı bir emperyalist saldırı tehdidini canlı tutmakta. Evet, ABD'nin bölgedeki en önemli dayanaklarının başında emperyalist üslere ev sahipliği yapan ve NATO üyesi olan Türkiye geliyor.

Kürtlerle barış ABD'yle savaş: Yankee go home!

ABD'nin evine dönmemesinin kendi isteği ile olmayacağı tüm açıklığı ile ortada. ABD'yi evine göndermek için ise önce Türkiye'deki emperyalist üslerin kapatılması, Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve ABD'yi de kendi topraklarımızdan çıkarmanız gerekiyor. Bu haklı bir davadır. Zor bir görevdir. Bunu gerçekleştirmek halklar arasında dayanışma ve kardeşliğin geliştirilmesini gerektirir. ABD'nin işgal ihalelerinde PYD'nin yerini almaya çalışmak kadar Adana mutabakatı çerçevesinde Kürtlere karşı Suriye devletiyle işbirliği arayışı içinde olmak da yanlıştır. Türk, Arap, Fars ve Kürt halklarının emperyalizme karşı birliği ancak ulusların ve dillerin tam eşitliği ilkesiyle inşa edilebilir. Türk, Arap ve Fars halklarını Kürtlere karşı kıskırtarak kendine siyasi manevra alanı açan her daim emperyalizm olmuştur. Bir kez daha yineliyoruz, emperyalizmin oyununu bozmak için bizim şiarımız "Kürtlerle barış ABD'yle savaş"tır!

Levent Dölek

Damat diplomasisinin arka planı: 100 yılın emperyalist-Siyonist saldırısına Türkiye'yi ortak etmek

Trump'ın damadı Kushner, ABD ve İsrail'in yeni saldırı planlarına altyapı oluşturmak için Ankara'ya geldi. Bu saldırı planı bir süredir Trump tarafından İsrail-Filistin gerilimini çözecek "100 yılın anlaşması" kod adıyla pazarlanıyor. Bu saldırı planının birbirine kopmaz biçimde bağlı iki önemli hedefi var. Siyonist İsrail'in saldırılarında elini rahatlatmak ve İran'ı kuşatmak. Mesele asla sadece Filistin sorunundan ibaret değil. İran önemli bir hedef ve Siyonist damat Kushner'in yanına İran özel temsilcisi Brian Hook'u alarak gezmesi boşuna değil.

ABD, 100 yılın saldırı planına başlamadan işbirlikçi Arap devletlerini ayrıca Türkiye ve Mısır'ı da sürece dâhil etmek istiyor. Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri zaten çoktan kendilerini ABD emperyalizmine ve Siyonizme sattılar. Mısır diktatörü Sisi zaten Filistin gazının gasp edilmesinde İsrail'le açıkça işbirliği yapıyor. Sisi'nin kurduğu darağaçlarında İsrail düşmanları asılıyor. Bu işbirlikçi çember Türkiye ile tamamlanacak.

Bunun için Siyonist damat Jared Kushner, Ortadoğu gezisine içinde rüşvet olarak dağıtmak üzere 65 milyar dolar olan bir çantayla çıktı. Nitekim Kushner-Erdoğan görüşmesinin ardından Berat ve Jared, para işlerini konuşmak üzere baş başa (damat damada) bir odaya çekildiler. Bir diplomatik görüşme sonrasında "ülkelerimiz arasındaki ekonomik işbirliğini artırmaya yönelik adımları görüştük" (Berat Albayrak'ın twitter paylaşımı) deniyorsa ya hiçbir şey konuşulmamıştır ya da ülkeler arasındaki ekonomik işbirliğini artırmaya yönelik adımlardan başka şeyler görüşülmüştür.

Odada ne konuştular bilemiyoruz. Ancak şunu biliyoruz ki eğer Erdoğan ve iktidarı emperyalist-Siyonist plana dâhil olma-ya karşı olsaydı para meselelerini konuşmak için damatların özel görüşmesine ihtiyaç duyulmazdı. Emperyalizm, Türkiye'nin zayıf kamının ekonomi olduğunu biliyor. ABD, tam anlamıyla bir havuç sopa politikası uyguluyor. Trump'ın önce "ekonomimizi mahvederiz" deyip hemen ardından "Suriye'den çekiliyoruz ihaleyi size verelim" teklifinde bulunmasını hatırlayalım. Türkiye'ye gösterilen havuç sadece çantadaki 65 milyarlık rüşvetten pay değil. Özellikle Doğu Akdeniz'de Filistin halkına ait olan ve İsrail tarafından gasp edilen gaz rezervlerinin Avrupa'ya taşınmasında Türkiye'nin alacağı rol de masada.

Peki Trump'ın planı somut olarak nasıl karşımıza çıkacak? 100 yılın saldırı planında ilk ayak Filistin'in boğulması. Trump'ın katil Suudi prensi Muhammed'le görüştüğü ve prensin FKÖ'ye ilettiği maddeler, Kudüs'ün İsrail'in başkenti olarak tanınmasını, her yanı Yahudi yerleşimleriyle delik deşik olmuş toprak parçaları üzerinde ekonomik ve siyasi olarak ölüme mahkûm bir sözde Filistin devleti kurulmasını ve bu devletin karşılığında Filistinlilerin geri dönüş hakkının geri dönüşsüz bir şekilde ortadan kaldırılmasını içeriyor. Bu saldırı planı hiç kuşkusuz ki bir "Filistin devletinin kurulması" olarak pazarlanacak. Bu pazarlamada Erdoğan gibi hem Filistin dostu görünecek hem de bu plana hizmet edecek liderlere ihtiyaç var.

Çünkü bu süreç hiçbir şekilde masa başında bir müzakere süreci olarak hazırlanmıyor. Siyonist İsrail, çok büyük ve vahşi bir saldırı politikası izleyecektir. Trump ve Netanyahu'nun, Yahudi yerleşimlerinin İsrail tarafından ilhakını öngören planı kesinlikle bir müzakerenin değil, açık bir katliamın planlandığını gösteriyor. Trump'ın elçiliği Kudüs'e taşıma planı da öyleydi. O günden bu yana Filistin halkının her Cuma düzenlediği "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşleri"nde şehitlerimizin sayısı 267'ye yükseldi.

Siyonistlerin mantığı hep bu olmuştur. Arkasına ABD emperyalizmini alıp terörü ve katliamı en sert şekilde uygulayıp, Filistin halkını yıldırıma çalışır. İşbirlikçi ülkelere ise araya girip, "halkı katliamdan kurtarma" adı altında Siyonizmin çıkarına olan siyasi sonuçları kabul ettirmek düşer. Erdoğan, "one minute" krizini takip eden yıllarda İsrail-Türkiye ticaret hacmini rekor düzeye çıkararak bu tür bir görevi üstlenecek nitelikte bir pragmatist olduğunu kanıtlamıştır. Planlanan saldırının boyutu mutlaka İran'ı müdahil olmaya zorlayacaktır. Emperyalizm burada da Türkiye'den görev bekliyor. Kavgada ayrıyormuş gibi yapıp İran'ın elini tutmak için.

Çok karanlık ve kanlı günler yaklaşıyor. Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostlarına büyük görev düşüyor. Filistin'i müdafaa etmek, emperyalizmin ve Siyonizmin pazarlık masasında oturanlara bırakılmaz. Halkın, Filistin davasına olan haklı sempatisi ile ABD emperyalizmine ve Siyonizme karşı haklı öfkesi bağımsız bir güç olarak açığa çıkmalıdır. Kapalı kapılar ardındaki kirliliği pazarlıklar, meydanlarda boğulmalı ve geçersiz kılınmalıdır.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

İstihdam yok yağma var!

7166 sayılı torba yasa ile patronlara işsizlik sigortası fonunu yağmalamak için yeni bir kapı daha açıldı. Yasaya göre 1 Şubat – 30 Nisan 2019 tarihleri arasında işe alınarak 9 ay çalıştırılan işçilerin, 3 aylık maaşlarının asgari ücret kadar olan kısmı İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanacak. **Bu uygulamanın tek bir anlamı vardır o da işçi ücretlerinin işçi sınıfına ödetilmesidir.**

İşsizlik sigortası fonu içinde, işçinin brüt ücretinden her ay yüzde 1 oranında kesilen primler vardır. Büyüklüğü 130 milyar liraya yaklaşan fonda işçi sınıfının alın teri biriktirilmektedir. Şimdi bu birikim patronlara peşkeş çekiliyor. Her işçi için işsizlik sigortasına yatırılmak üzere işveren de prim ödüyor. Ancak son torba yasadaki

önce bile, 2018 yılında patronlar fona 9,2 milyar lira prim yatırıp 10,7 milyar lira teşvik aldılar.

İşten atılan bir işçi son 120 gün sürekli olarak çalışmış ve son 3 yılda 600 gün işsizlik sigortası primi ödemişse, en önemlisi de patron tarafından iftiraya uğramamış ve 25/2'den atılmamışsa işsizlik maaşına hak kazanabiliyor. O da duruma göre 6-10 ay arasında ve brüt asgari ücretin yüzde 80'ini geçmemek kaydıyla! Asgari ücretli için bu tutar tüm şartları sağladıktan sonra sadece 1023 lira! Geçtiğimiz yıl patronlara 10,7 milyar lira teşvik verilen fondan işsizlere 5,8 milyar maaş verildi.

Patronlar istihdam ettikleri işçilere bir lütufta bulunmuyor. Her işçi aldığı ücretin katbekat fazlasını kâr olarak patronlara ka-

İşsizlik Sigortası Fonu Gelir ve Gider Tablosu (TL)

	2016	2017	2018	Ocak 2019
TOPLAM GELİR	22.273.479.964	26.862.369.104	34.628.458.319	2.732.182.454
İşçi ve İşveren Primi	9.930.191.558	11.666.288.908	13.877.887.799	1.234.422.579
Devlet Katkısı	3.310.063.853	3.859.068.156	4.625.962.600	411.474.193
Faiz Gelirleri	8.025.349.898	10.046.217.266	15.108.287.843	984.353.320
Diğer Gelirler	1.007.874.656	1.254.794.773	1.016.320.077	101.932.362
TOPLAM GİDER	12.145.157.598	13.344.259.357	23.705.145.234	1.805.682.857
İşsizlik Ödenegi	4.531.025.877	4.895.131.092	5.865.518.468	673.821.911
Kısa Çalışma Ödenegi	1.454.957	1.007.401	842.808	3.824.422
Yarım Çalışma Ödenegi	3.439.910	22.425.107	24.810.738	2.137.341
Ücret Garanti Fonu Ödemesi	15.704.904	25.848.107	81.026.950	26.011.144
Aktif İşgücü Programları	4.912.228.761	3.771.274.305	4.904.236.483	492.617.810
İşbaşı Eğitim Programları	1.556.517.860	1.900.276.071	1.851.971.449	176.107.182
Teşvik ve Destek Ödemeleri	910.363.721	2.504.121.547	10.709.430.426	403.850.943
Diğer Giderler	214.421.608	224.175.727	267.307.912	27.312.104
MENKUL KIYMET VE NAKİT FON VARLIĞI	103.202.412.259	116.720.521.809	127.643.834.894	128.570.334.687

*2000 yılından ilgili ayın/yılın son günü itibarıyla.
Not 1: Rakamlar yuvarlamadan dolayı toplamı veremeyebilir.
Not 2: Toplam Menkul Kıymet ve Nakit Fon Varlığına Ücret Garanti Fonu dâhildir.

zandırıyor. Bunun adı sömürdür! Patronun ücret yükümlülüğünü işçilerin primleriyle oluşturulan fona yüklemek ise hırsızlıktır, yağmadır!

Torba yasa ile iktidar işsizliğe çözüm üretmiyor. Patronlarla birlikte Erdoğan ve AKP iktidarı

da krizin faturasını emekçi halka ödetmenin biricik yolunun işsizlik olduğunu biliyor. Ancak bunun elbette ki bir siyasi maliyeti var. İktidar seçimlere kadar işsizlikteki artışı dizginleyerek oylarındaki erimeyi durdurmak istiyor. Patronları kızdırmamak için de onlara iş-

sizlik sigortası fonunu yağmalama izni veriyor. Patron sözcüsü TOBB başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu da bu durumu "tarihi fırsat" olarak nitelendiriyor. Ne için? İşsizliğe son vermek için mi? Tabii ki hayır! İşçinin hem emeğini hem de birikimlerini sömürmek için!

Honda fabrikasının kapatılması neyi gösteriyor? İşçi sınıfının çözümü nedir?

Honda otomobil şirketi Gebze'de bulunan fabrikasının 2021 yılında Honda Civic marka araba üretimine son vereceğini açıkladı. Fabrikanın kapatılması söz konusu. Şirket elektrikli otomobil üretimine ağırlık vermek için bu kararı aldığını söylüyor. 700'den fazla çalışanın geleceği ise belirsiz.

Uluslararası otomotiv tekellerinin, yetişmiş ve ucuz işgücünü sömürmek için Türkiye'yi tercih ettiği biliniyor. Renault, Fiat, Mercedes, Toyota gibi Honda da aynı şekilde yıllardır yüksek kârlar elde eden emperyalist bir şirket. Honda, diğer Japon şirketleri gibi sendika düşmanlığı ile meşhur. Şirket yönetimi Gebze fabrikasında Türk

Metal'in örgütlenmesine bile işten çıkarmalar ve baskılarla cevap vermişti.

Honda'nın yıllarca bu ülkenin işçilerini sömürüp kasasını doldurduktan sonra Türkiye'den çekilme kararı vermesi, hem çalışanların işsiz kalması hem de yılda 50 bin araç üretme kapasitesindeki bir üretici gücün ortadan kalkması demek. Cumhurbaşkanlığı Yatırım Ofisi Başkanı Arda Ermut bu durum karşısında Japonya'ya giderek Honda'yı ikna etmeye çalışacaklarını açıkladı. Slovakya'nın, İngiliz tekeli Jaguar Land Rover'a fabrika kurması için 800 milyon Avro'luk teşvik verdiğini hatırlatan Ermut'un planının milletin birikimlerini Japon tekeline sunmak

olduğu anlaşılıyor. Hükümetin kıdem tazminatını fona devretme planıyla Japon tekeline sömürmek için daha ucuz ve bol işgücü vaat edeceğine de kuşku yok!

Patronların iktidarından başka türlü bir çözüm beklenemezdi zaten. Ancak bu sözde çözüm kapitalist sistemin çürümesinin ve iflasının da bir göstergesidir. Koskoca üretim tesislerinin çalışması patronların kâr ve sömürü beklentilerinin karşılanmasına bağlı. Bir işçi emekçi hükümetini savunan Devrimci İşçi Partisi aynı durum için farklı ve gerçek bir çözüm öneriyor. Japon tekeline ait fabrika tazminatsız olarak işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır. Hem üretimin hem istihdamın devam etmesi böylece mümkündür. İşçi denetiminde ve kamu mülkiyetinde kâr için değil planlama hedeflerine göre üretim yapacak olan bu fabrika, işçi çıkarmayacağı gibi, iş saatlerini azaltarak, yeni vardiyaları açarak işçi çıkarmak yerine istihdamı arttırabilecektir.

Krizin bedelini emekçi halk ödüyor: İşsizler ordusu büyüyor!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Dairesi (DİSK-AR), Şubat ayında açıkladığı raporda işsizlikteki artışa ilişkin çarpıcı rakamlara yer verdi. TÜİK, SGK, İşkur verilerine dayanarak hazırlanan rapora göre son bir yıl içinde işsizler ordusuna 700 bin işsiz daha katıldı. Sanayi üretimindeki daralma ise Ağustos ve Kasım aylarında toplam istihdamın 1 milyon azalmasına yol açtı.

İş bulmaktan ümidini kesmiş insanlar hariç tutularak hesaplanan resmi ve dar tanımlamaya göre işsiz sayısı 4 milyona (3 milyon 981 bin) dayandı ve oran olarak yüzde 12,3'e yükseldi. Yüzde 12,3 rakamı özellikle önemli. Zira Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın geçtiğimiz Eylül ayında açıkladığı Yeni Ekonomi Programı'nda 2019 yılı sonu işsizlik öngörüsü yüzde 12,1 olarak belirlenmişti. Geçtiğimiz Kasım ayı itibarıyla resmi açıklamalara göre bu rakam aşımış durumda.

Gerçek yani geniş tanımlı hesaplamalara göre işsizlik, 6 milyon 646 bin kişilik işsizler ordusu ile yüzde 19,3'lük bir orana ulaşmış durumda. Ne eğitimde ne de istihdamda olan gençlerin oranı ise yüzde 24,3. Dört gençten biri işsiz!

Patronlar seçimlerden sonra büyük bir işten çıkarma saldırı-

sına hazırlanıyor. Bu saldırının maliyetini azaltmak ve işçi sınıfı içindeki rekabeti kızıştırarak ücretlerini düşürmek için Erdoğan ve AKP'den kıdem tazminatının fona devredilmesini istiyorlar. Yani bugün yaşadığımız yüksek işsizlik oranları sadece bir başlangıç. İşçi sınıfı örgütlü bir direnç göstermezse gidişat kötüye gidecektir.

İşten çıkartma saldırısına karşı ne yapmalı?

Örgütlü bir direnç ise krizin faturasının patronlar tarafından ödenmesini sağlar. İşçiler işten çıkarmalara karşı üretimden gelen güçlerini kullanırsa patronlar için işten çıkarmanın bedelini ağırlaştırabilir ve onları bir ölçüde caydırabilir.

Kalıcı bir çözüm için iş saatleri azaltılıp, mevcut işler çalışan nüfus arasında paylaştırılmalıdır. İşçi çıkaran işyerleri işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır. Devletin planlı bir yatırım seferberliği ile yeni istihdam alanları açılmalıdır. İşsizlik sorununun çözümü sınıf mücadelesinin siyasallaşmasıyla mümkündür. Patron iktidarlarından beklenti içinde olamayız. Onların programı krizin faturasını işsizlikle emekçi halka ödetmektir. Bizim çözümümüz ise bir işçi emekçi hükümeti ile hayata geçecektir.

Gıda fiyatları artmaya devam ediyor: Asgari ücret tekrar açlık sınırının altında kaldı!

İktidar tanzim satışlarla gıda fiyatlarını aşağı çekmeye çalışsa da mutfaktaki yangın sönmeydi. Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre Ocak ayında 2008 lira olan açlık sınırı Şubat'ta 2028 liraya yükseldi ve sene başında yapılan zamlarla 2020 lira olan as-

gari ücret tekrar açlık sınırının altında kaldı.

Türk-İş'in açıklamasında şu ifadeler yer verildi: "Son bir ayda mutfak harcaması 20 TL artış gösterirken, yılın ilk iki ayı itibarıyla mutfaka gelen ek gıda harcaması tutarı 88 TL oldu.

Geçen yılın aynı ayına göre artış 392 TL'ye ulaştı. İnsan onuruna yaraşır bir yaşam için dört kişilik bir ailenin yapması gereken toplam harcama tutarı son bir ayda 66 TL artarken geçen yıla göre ek harcama gereği 1.278 TL oldu."

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

İstibdada, sömürüye, erkek egemenliğine, emperyalizme karşı orta yol yok! 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Krizi yaratana bedelini ödetmek için 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Ekonomik krizle birlikte 2018'de işsizler ordusuna yarım milyon yeni işsiz daha katıldı. İşsiz sayısı resmi rakamlara göre 4 milyona dayandı, iş bulmaktan umidi kesmişler de dahil edildiğinde gerçek tanımlı hesaplama göre neredeyse 6,5 milyona ulaştı. En yüksek artış ise tarım dışında genç kadınlar arasında yaşandı: %33! Yani her üç genç kadından biri işsiz! İşsizlik sadece genç kadınların değil, bütün emekçi kadınların sorunu. 2018 yılında kayıtlı kadın işsiz sayısı ilk defa kayıtlı erkek sayısını geçti. Kayıt dışı işçiler de dahil kadın işçilerin yalnızca %6,7'si sendikalı. Yani her 100 emekçi kadından en fazla 7'si sendikalı.

Bu düzen emekçi kadınlar için daha çok işsizlik, daha çok güvencesizlik ama daha az ücret, daha az sendikalı çalışma demektir. Krizin bedelini işçi sınıfına ama en çok işçi kadınlara ödetmek isteyen bu sermaye düzenine karşı orta yol yok! **Devrimci İşçi Partisi, krizi yaratana bedelini**

ödetmek için emekçi kadınları, 8 Mart'ta erkek egemen kapitalist sisteme karşı mücadeleye çağırıyor!

Şiddeti uygulayana, failini kollayana bedelini ödetmek için 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Bu düzende kadınların emeği fabrikada, işyerinde para etmiyor, evde ise görünmez oluyor. Ekonomik kriz derinleştikçe kadınların omuzlarındaki ev işlerinin, çocuk ve yaşlı bakımının yükü de artıyor. Erkek egemenliği sadece kadınların ev içinde harcandığı emeği gasp etmiyor, kadınları şiddetle baskı altına alıyor, yaşamını da tehdit ediyor. 2017 yılın-

da 409 kadın kadın cinayetlerine kurban vermiştik, 2018'de ise 440 kadın yaşamını yitirdi. Çok daha fazla kadın şiddete, tacize, tecavüze maruz kaldı. Kadın cinayetleri de kadına yönelik şiddet de her geçen gün artıyor. İstibdad rejimi, toplumsal cinsiyet eşitliğini bu toplumun değerlerine aykırı bulurken, sokak ortasında gözaltına aldığı bir kadına cinsel saldırıda bulunan polise bir madalya takmadığı kalmışken, kadınları aşağılayan sözler fütursuzca şiddeti teşvik eden politikalar izlerken, nasıl artmasın?

İstibdadın kadın düşmanı, erkek egemenliğini ve kadına yönelik şiddeti körükleyen politikalarına karşı orta yol yok!

Devrimci İşçi Partisi, kadına yönelik şiddetin hesabını sormak için, erkek şiddetine karşı öz savunma hakkını savunmak için, 8 Mart'ta emekçi kadınları istibdada ve erkek egemenliğine karşı mücadeleye çağırıyor!

Dünyayı barbarlığa sürükleyene bedelini ödetmek için 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Emperyalizmin demokrasi, insan hakları ve özgürlük vaadinin ne kadar büyük bir yalan olduğunu görmek için bugün "kurtarmak" için geldiklerini söyledikleri kadınların köle pazarlarında satıldığı Ortadoğu'ya bakmak yeter. ABD emperyalizmi bugün de

Venezuela'yı ve kendine direnç gösteren tüm ülkeleri tehdit ediyor. Yine demokrasi, insan hakları yalanıyla! Öyle bir demokrasi düşünün ki, önce bir askeri darbe ile Venezuela'nın seçilmiş devlet başkanını devirmeye çalıştı, o başarılı olmayınca şimdi de açıkça askeri saldırıyla tehdit ediyor!

Geleceğimizi, insanlığı savaşlarla tehdit eden, barbarlığın ve yıkımın içine sürükleyen emperyalizme karşı orta yol yok! **Devrimci İşçi Partisi, emekçi kadınları, emperyalizme karşı mücadeleye bayrağını, Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik başta olmak üzere bütün yabancı üslerin kapatılması şiarını 8 Mart'ta da yükseltmeye çağırıyor!**

Sermayenin, emperyalizmin, istibdadın ve erkek egemenliğinin zincirlerini kıralım!

Devrimci İşçi Partisi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, sermayenin, emperyalizmin, istibdadın ve erkek egemenliğinin zincirlerini kırma, geleceği işçi sınıfı ile birlikte kurma mücadelesinde emekçi kadınları en önde mücadeleye çağırıyor!

Tacizci polis derhal görevden alınsın ve yargılansın!

16 Şubat günü TAYAD'ın (Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Dayanışma Derneği) Ankara Sakarya Caddesi'ndeki eylemine saldıran polis, eylemcileri gözaltına alırken bir polis memuru, genç bir kadını gözaltı aracına zorla bindirdiği esnada kadına cinsel saldırıda bulundu. Polis memuru bulduğu bu taciz "fırsatını" değerlendirirken sokaktaki bir başka kişinin kamerasına yakalandı ve ertesi gün bu görüntüler sosyal medyada yayıldı. Yaşanan tacize ilişkin tepkiler büyürken Ankara barosu ve olayın mağduru Merve Demirel polis memuru hakkında suç duyurusunda bulundu.

Fail tarafından olaya ilişkin ilk açıklamayı Ankara Emniyet Müdürlüğü, internet sitesinden yaptı. Açıklamada tacizi inkâr eden emniyet, tacizle çok alakalıymış gibi, genç kadının katıldığı eylemleri sıralayıp, kardeşinin de kendisi gibi terör örgütü yapılanmalarında yer aldığını, babasının da FETÖ'den tutuklu olduğunu anlattı. Utanmasalar "ne yapsak müstahak" diyecekler! Basına "taciz iddialarına cevap" olarak

servis ettikleri polis kamerası görüntüleri de tacizi kabul edencesine, olay anında başka bir yeri gösteriyor.

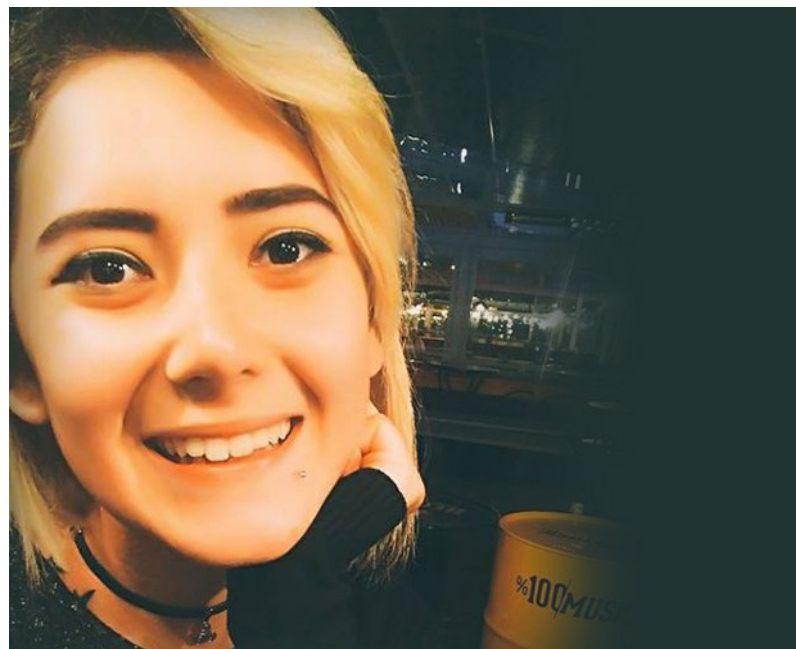
Daha sonra İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ise kendinden beklenecek şekilde, emniyetin açıklamasını tekrarladı ve daha da ileri giderek "Babası FETÖ'den ihraç, kardeşi DHKP-C'li proje kadın üzerinden polisi ezmesine müsaade etmeyiz" dedi, tacizci polise sahip çıktı.

Herkes bilir ki polis teşkilatının sicili dayakla, işkenceyle, cinsel saldırıyla doludur ancak biz bunu kanıksamayacağız, kabullenmeyeceğiz. Yıldırma, sindirme amacıyla sistematik olarak yapılan bu uygulamalara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz.

Tacizci polis derhal görevden alınsın ve yargılansın!

Başta İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ve Ankara Emniyet Müdürü olmak üzere bu uygulamalara göz yuman, üstünü örten, tacizcileri sahiplenen amirlerden müdürlere tüm yetkililer görevden alınsın!

Şule'nin katili bu çürümüş düzendir!

Şule Çet, Gazi Üniversitesi Sanat Tasarım Fakültesi'nde Tekstil Tasarımı Bölümü öğrencisiydi, 23 yaşındaydı. 29 Mayıs 2018'de tecavüze uğradıktan sonra bir plazanın 20. katından aşağı atılarak öldürüldü.

Geçtiğimiz ay (Şubat 2019), sanık olarak iki kişinin bulunduğu cinayet dosyasının ilk duruşması görüldü. Duruşmaya Şule için adalet isteyen 300 kişinin üzerinde seyirci, 50'den fazla

avukat katıldı. Bunca insan, bunca baskı sanıklar üzerinde herhangi bir etki yapmamış olacak ki salonda olanca rahatlıklarıyla ifadelerini verdiler, yüzleri kızmadan yalanlarını söylediler. Daha da acısı, sanıklardan birinin savunma yaparken bir kadını nasıl taciz ettiğini bir saate yakın anlattıktan sonra kurduğunu bir cümle: "senin taciz dediğin benim duygularım." Aslında her şeyi özetler nitelikte.

Bu cümle, içerisinde kadın cinayetlerinin sebebini barındırıyor. Kadınlar bu yozlaşmış sistemde meta olarak görülüyor. Kendi duygularından, düşüncelerinden bağımsız olarak bu düzen kendisinden ne bekliorsa ona göre hareket edecek, evde ev işi yapması gereken, çocuk yapıp onu büyütmesi gereken varlıklar olarak görülüyor. Kadınların tecavüzcüsüyle evlenmesini öngören yasa tasarıları, tecavüzcüye, tacizciye haksız tahrik ve iyi hâl indirimi uygulayan mahkemeler, kadın cinayetlerini sıradan cinayet gibi gören burjuva hukuku bunun apaçık kanıtıdır. Bu yüzden bizim taciz dediklerimiz onlar için duygu, cinayet dediklerimiz onlar için yalnızca ölüm anlamına geliyor.

Şule ilk değildi, son da olmadı. Ve erkek egemen kapitalist sistem yıkılmadıkça kadın cinayetleri de son bulmayacak. Bu sisteme karşı kadınlar bir olmalı, önce kapitalizmin yıkılmasına omuz vermeli, sonra da erkek egemen düşüncelerin kökünü kazıyana dek mücadele etmelidir.

Gazi katliamının 24. yıldönümünde bir kez daha: Irkçılık ve mezhepçiliğe karşı yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Türkiye’de 90’lı yıllar, başta Kürtler ve Aleviler olmak üzere toplumun mücadele bayrağını yükseltmiş ezilen halklarının uğradığı katliamlarla bilinir. Kürt halkı ve Alevilerin keşişim noktası olan Gazi Mahallesi katliamı da bunlardan biri olmuştur.

1960 ve sonrasında işçi sınıfının yükselen mücadelesinde, o dönem büyük kentlere göçmüş ve işçi sınıfının bir parçası olarak yoksul mahallelere yerleşmiş olan Aleviler büyük yer kaplıyordu. 12 Eylül darbesi sonrası, Alevilerin de durgunluk yaşadığı bir dönem oldu. Ancak 1989’dan itibaren yükselen mücadele rüzgârı ile Aleviler, hem sınıfının yanında kitlesel işçi mücadelelerinin içinde hem de inançları dolayısıyla yaşadıkları ezilmeleşmeye karşı bir araya gelerek örgütlendiler. Hacı Bektaş-ı Veli dernekleri, Pir Sultan Abdal dernekleri ve daha pek çok yöre dernekleri bu süreçte kurularak güçlendi. Alevilerin bu örgütlenişini yanıtsız kalmadı. 2 Temmuz 1993’te Sivas’ta ve sonrasında Mart 1995’te Gazi Mahallesi’nde gerçekleşen katliamlarda devletin gayesi Alevileri

düzenin bir parçası olmaya zorlamak ve örgütlü oluşlarına karşı gözdağı vermektir.

Katliam günleri 12- 14 Mart

12 Mart 1995 akşamı Gazi Mahallesi’nde bir taksi şoförü gasp edilerek öldürüldü. Ardından çoğunlukla Alevilerin bulunduğu üç kahvehane ve bir pastane gasp edilen taksi kullanılarak silahlarla tarandı. Alevi dedesi Halil Kaya öldürüldü, beşi ağır 25 kişi yaralandı. Saldırı son-rasında bir araya gelen mahalleli üzerine, o zamana kadar ortada olmayan polis tarafından kurşun yağdırıldı ve bir kişi daha hayatını kaybetti.

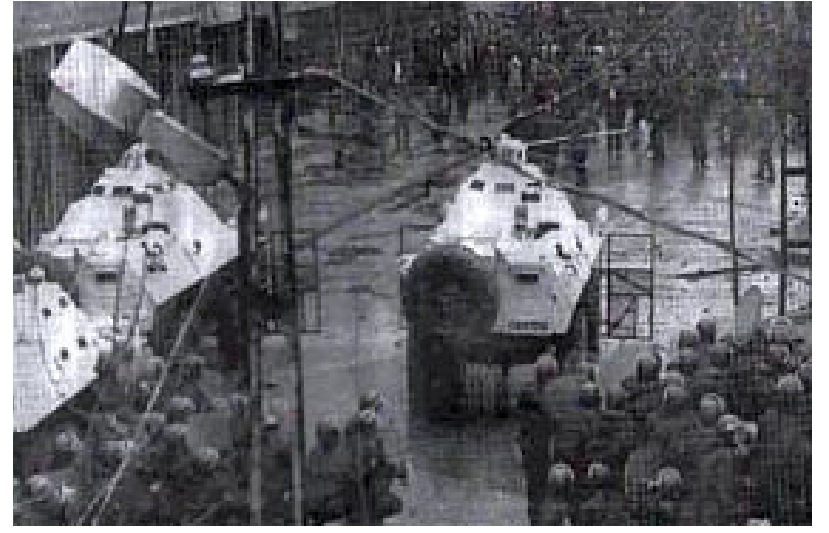
13 Mart günü ise İstanbul’un farklı mahallerinden binlerce Alevi Gazi Mahallesi’ne akın etti, saldırıları protesto etmek için Cemevi önünde toplandı. Devletin, cenazeleri teslim etmemesi üzerine karakola doğru yürüyüşe geçen kitlenin üzerine polis tarafından yayılım ateşi açıldı ve 15 kişi yaşamını yitirdi. 14 Mart’ta ise İstanbul Valiliği tarafından, sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Buna rağmen halkın direnişinin devam etmesi üzerine mahalleye askeri

birlikler sevk edildi. Cemevinde bir araya gelen Aleviler halk komitesi kurdu. Komitenin “cenazeler verilsin, sokağa çıkma yasağı kaldırılmalı, gözaltılar serbest bırakılmalı” taleplerine yine saldırılarla karşılık verildi. Devletin ablukası ancak günlerce süren kitle direnişi ile sona erdi.

Gazi Mahallesi’nde gerçekleşen saldırılar sonucunda 22 kişi hayatını kaybetti 300’ü aşkın kişi ise yaralandı. Katliamın 24. yılı geride kalırken siyasi sorumluların yargılanması bir yana, saldırıda emri veren bakan, vali ve polis amiri de en ufak bir ceza almadı. Sanık san-dalyesinde oturan 20 polisten sadece ikisi, dört yıl 32 ay hapis cezasına çarptırıldı. Bu göstermelik ceza da tepkiler üzerine verilmişti.

Zulme ve baskılara karşı direnişe devam

Geçmişten bugüne defalarca Kürtlere ve Alevilere yönelik gerçekleştirilen sistematik katliamların hiçbirini istenen sonucu alamadı. Saldırlara, baskıya ve verilen kayıplara rağmen ezilen halklar direnmeye devam etti, devam

ediyor. Bunun en yakın örneğini Gezi Parkı ile başlayan halk isyanında gördük. Alevi mahalleleri isyan günlerinde en büyük mücadelelerin yaşandığı yerler oldu. Yoğun polis saldırılarına rağmen sokaklardan çekilmeyen Alevi halkı birçok şehit verdi. Halk isyanında yaşamını yitiren Abdullah Cömert, Ahmet Atakan, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaş Aleviydi.

Alevi halkı bugün bir nefsi-müdafaa içindedir. Bu durum bugün kendini, başta CHP olmak üzere düzen muhalefetine sıkı sıkıya bağlılıkta göstermektedir. Ancak tüm düzen partileri gibi CHP de yeri geldiğinde Alevi halkına çok rahat sırtını dönmektedir. Çünkü CHP için de ezilenler değil, düzen esastır. Bunun en yakın örneğini parti başkanı

Kemal Kılıçdaroğlu’nun katliam şarkıları yapan, faşistlerin göz bebeği Ozan Arif’i övdüğünde gördük.

Yalnızca anarak geçiştireceğimiz günlerde değiliz. Erdoğan’ın istibdadının yoğunlaştığı, dünya çapında ekonomik krizin derinleştiği ve Ortadoğu’da süren savaşlara ek olarak yeni savaş olasılıklarının yükseldiği bir süreçten geçiyoruz. İşçiler, emekçiler, ezilenler olarak ülkemizde ve Ortadoğu’da yaşanan tüm katliamların hesabını sormak, yenilerine engel olmak için; mezhepçi ve ırkçı politikaların karşısında olup ekmek ve hürriyet mücadelesini yükseltmeliyiz. Gazi katliamının yıldönümünde bir kez daha haykırıyoruz: “Kahrolsun ırkçılık ve mezhepçilik! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”

Bundan 100 yıl önce, 16 Mart 1919’da, Bolşevik Partisi’nin ve yeni Sovyet Rusya devletinin en büyük önderlerinden biri, henüz 34 yaşını doldurmadan hayatını yitirmişti. Yakov Mikhailoviç Sverdlov, ölüm onu aldığı anda Bolşevik Partisi’nin Merkez Komitesi Sekreteri ve Bütün Rusya Sovyetleri Merkez Yürütme Kurulu Başkanı idi. Bu, aynı zamanda onun Sovyet Rusya’nın ilk

devlet başkanı olması anlamına geliyordu.

Lenin’le kitleler arasındaki aktarma kayışı

Sverdlov 1885’te doğmuş, 16 yaşından itibaren devrimci, 1903’ten itibaren de Bolşevik kanadın militanı olmuştur. Yeraltında çalışmış, hiç ülke dışına çıkmamış, devamlı hapse girmiş

Ölümünün 100. yıldönümünde Büyük Bolşevik örgütçü: Sverdlov

veya sürgüne gönderilmiş, her defasında kaçmış, yeraltında çalıştığı halde işçi kitleleriyle çok yakın bağlar kurmayı başarmıştır. Bu inançlı, kararlı ve sistematik çalışması sayesinde, henüz 1913’te, 28 yaşındayken Merkez Komitesi’ne seçilmiştir. Temmuz Günleri ayaklanmasını, Bolşevik Partisi’nin benimsediği çizgi doğrultusunda ustalıkla yöneten Sverdlov’dan başkası değildir.

İşte bütün bu örgütsel başarıları dolayısıyla, iktidar alındığında, henüz 32 yaşında bir genç adam olarak Sovyet Rusya’nın ilk devlet başkanı seçilmiştir. Sovyet Rusya’nın anayasasını kaleme alan kişi de o olmuştur.

Örgütçünün önemi

Sverdlov’un tarihteki önemi nedir? Onu sadece iyi bir Bolşevik, işçi sınıfına adanmış bir komünist olarak mı anmalıyız? Hayır, Sverdlov hayatıyla, kişiliğiyle ve yaptıklarıyla bütün komünistler için bir ders taşıyor.

Komünizm, stratejisi açısından ancak işçi sınıfının en bilinçli katmanlarını adım adım kazanarak ve bir mücadele partisinde örgütleyerek hem devrimde rolünü oynayabilir hem de daha sonra proletarya iktidarında o büyük kitleleri yönetebilir. İşçi kitlelerini kazanmak ve komünist harekete bağlamak için de devrimci

partinin sapaşlam bir örgüt olarak çalışması gerekir. Yani parti örgütçülüğündeki titizlik, komünizmin sınıfla stratejik ilişkisinin mantıksal sonucudur.

İşte Lenin, Sverdlov’u tam da böyle anlatmıştır. Ölümünden iki gün sonra, 18 Mart günü yapılan törende yaptığı konuşmada şöyle tasvir etmiştir: “O, bizim, uyum içinde, etkin, gerçekten örgütlü faaliyetler, örgütlü proleter kitlelere yakışır türden, proleter devriminin gereklerini yerine getiren faaliyetler yürütmemizi olanaklı hale getirmiştir...” Sverdlov gelecekte bütün komünistlere örgütçülüğün önemini cisimleştiren sembol olacaktır.

Devrimci Marksizm’in 37. sayısı çıktı

Devrimci Marksizm yeni sayısının ana dosyasını Komintern’e ve onun bugünün devrimini yapacak olan Enternasyonal’in kuruluşuna ilişkin derslerine ayırıyor.

Komintern ve Enternasyonal dosyanın ilk yazısı “Geleceğin enternasyonalinin örgütsel ve programatik temelleri” başlığını taşıyor. Levent Dölek imzalı yazı, bugünün görevinin Dördüncü Enternasyonal’i yeniden kurmak, proletaryanın önderlik krizini devrimci bir çözüme kavuşturmak ve böylece dünya devrimi açısından

Ekim devrimi ve Komintern’in temsil ettiği düzeye yeniden ulaşmaktır. Dölek’e göre Dördüncü Enternasyonal’in yeniden kurulması bu anlamda, Komintern’in yozlaşmadan önceki devrimci temellerinde yeniden kurulması demek olacaktır. Aynı dosyada Sungur Savran, “Komintern ya da dünya komünist partisi” başlığını verdiği yazısında 100 yıl önce kurulmuş olan Komintern’i, önceki Marksist Enternasyonaller ile karşılaştırarak, Komintern’in ötekilerden bütünüyle farklı olarak

fiilen bir dünya komünist partisi haline gelmeyi başardığını vurguluyor.

37. sayının 1918 yılında gerçekleşen Alman devrimi üzerine olan ikinci dosyada ise Armağan Tulunay’ın Rosa Luxemburg’un devrimci mücadelesini konu alan yazısı ile Sungur Savran’ın Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg ve Lenin’in birbirlerine önemli eleştiriler getirmelerine rağmen nasıl sonuna kadar aynı devrimci mücadeleyi verdiklerini anlattığı yazı yer alıyor.

Sosyalist planlama dosyasında 1980’lerin sonu ile 1990’ların başı arasında cereyan eden “piyasa sosyalizmi tartışması” üzerine Ernest Mandel ile Alec Nove’un yazdığı iki yazı yer alıyor.

Bu sayının kitap değerlendirmesi bölümünde ise Özgür Öztürk, Yuval Noah Harari’nin dünya çapında çok satan kitabı *Sapiens*’i sosyalist perspektiften değerlendiriyor.

Gençlik mücadelesi

16 Mart Beyazıt katliamını unutmayacağız!

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Beyazıt kampüsünde devrimci öğrenciler, faşistler tarafından katledildi. Tarihe 16 Mart Beyazıt katliamı olarak geçen bu olay, 12 Eylül askeri darbesine giden süreçte işçi sınıfına ve devrimcilere yönelik yapılan katliamlar dizisinin önemli bir parçasıydı.

60'lı yıllar Türkiye işçi sınıfı mücadelesi tarihinde artan bir sendikal ve siyasal örgütlülük yıllarıydı. 70'li yıllara gelindiğinde mücadele daha da gelişmiş, olgunlaşmış bir hâl aldı. O yıllarda gençlik içerisinde de devrimci fikirler ve devrimci mücadele geniş kitlelere yayılıyordu. Sınıf mücadelesinin bu artan ivmesi elbette burjuvaziye ve onun eli kanlı çetelerini rahatsız etmişti. Önce 1977 yılının 1 Mayıs'ında kontrgerilla tarafından gerçekleştirilen bir saldırı sonucunda onlarca emekçi katledildi. 16 Mart 1978'de ise Beyazıt katliamı

mıyla faşistlerin namlusu gençliğe yöneltildi.

Sorumluları biliyoruz, hesap soracağız

16 Mart'da dersten çıkan devrimci öğrenciler, toplu halde okuldan çıkış yaptığı sırada Eczacılık Fakültesi'nin önünde bombalı ve

silahlı saldırıya uğradı. Saldırının ardından 7 öğrenci yaşamını yitirken, 50'den fazlası yaralandı. Bu katliamın zemini aylar öncesinden oluşturulmuştu. Faşist çetelerin, devrimci öğrencileri "Yakında görürsünüz" diyerek tehdit ettiği, katliamdan dokuz gün önce "Sol gruplara mensup öğrencilerin fakülteye

devam etmeleri halinde 8-10 gün içinde bu grup üzerine dinamit atılacağı" notu emniyete iletilmesi halinde öğrencileri korumak için kılıcı bile kıpırdatmayanlar bu katliamın sorumlularıdır.

Kaldı ki 16 Mart günü, polis timinin başındaki isim olan Reşat Altay hem öğrencilerin meydana doğru gitmelerini sağlayarak hem de saldırganlara doğru yönelen diğer polisleri "dur" emri vererek katliamın zeminini hazırlamıştır. Faşist çetelerin, katliam günü üniversiteye polis araçlarıyla getirildiği de bilinmektedir. Katliamda kullanılan bombanın kontrgerilla yüzbaşı Mehmet Ali Çeviker'in deposundaki Amerikan modeli TNT kalıplarından yapıldığı ortaya çıkmıştır. Katliamın sorumluları, hazırlayanları, koruyucuları bellidir. Devlet, yalnızca katliama zemin hazırlamakla kalmamış, olayın ertesinde hiç kimsenin ceza alma-

masını sağlayarak ve dosyayı kapatarak da katliamı savunduğunu göstermiştir.

Bu dosya bizim için kapanmadı

16 Mart katliamı, faşizmin zehrinin göstergelerinden yalnızca biridir. Burjuva yargısı için dosya kapanmış, dava bitmiştir. Bizim içinse faşizmi yeryüzünden silene kadar, yalnızca 16 Mart değil, faşizmin elinin değdiği her katliamın hesabını sorana kadar bu dava kapanmamış sayılacaktır!

Mücadele devam etmektedir. Sermayenin sömürsüne karşı emek ve hürriyet mücadelesi, emperyalizme karşı anti-emperyalist mücadele sürmektedir. Faşizmin tehdidine boyun eğmeyen devrimci gençlerin cüreti bugün gençliğin devrimci mücadelesine yol göstermektedir. 16 Mart'ı unutmayacağız, hesabını soracağız!

Erkek egemen kapitalist sisteme karşı genç kadınlar örgütlenmeye, DİP saflarına!

8 Mart'a giderken yine televizyonlarda, reklam panolarında çiçekler, hediyeler, kampanyalar, indirimler görmeye başladık. Her 8 Mart'ta olduğu gibi yine ekranlarda kadınlar için renkli, cıvılcıvıl bir dünya yaratılıyor. Peki, gerçekte erkek egemen kapitalist sistemde bizi nasıl bir dünya bekliyor? Ekranlarda çizilen o toz pembe dünyanın aksine, kadına yönelik şiddetin giderek arttığı, tacizin, tecavüzün, kadın cinayetlerinin gündemimizden eksilmediği bir dönemde yaşıyoruz. Kadın kardeşlerimiz, sıra arkadaşlarımız erkek şiddeti sonucunda aramızdan eksiliyor, katilleri ise erkek egemen devlet tarafından aklamıyor.

Kadın katillerinin hak ettikleri ağır ve caydırıcı cezaları almaları için mücadele etmeliyiz. Bunu

yalnızca adalet yerini bulsun diye değil, başka kadın kardeşlerimiz erkek şiddetinin kurbanı olmasın diye yapmalıyız. Ama bununla da yetinmemeliyiz. Sıra arkadaşımız Şule Çet'in, kanayan yaramız Özgecan Arslan'ın, Cansu Kaya'nın ve daha nicelerinin katili sanık sandalyesinde oturanlar kadar, bizzat erkek egemen kapitalist sistemin kendisidir! Bu son olsun demek yetmez, kadın cinayetlerine, kadına yönelik şiddete, tacize, tecavüze son vermek için erkek egemen kapitalist sisteme karşı örgütlenmek gerekir!

Bugün hayatımızı, geleceğimizi yalnızca erkek şiddeti tehdit etmiyor. Erkek egemen kapitalist sistem, biz genç kadınlara işsizlik ve yoksullukla dolu bir gelecekte başka hiçbir şey vaat etmiyor. Bu sistemde ücretsiz, nitelikli, bilim-

sel eğitim hakkımız tanınmıyor. Ekonomik kriz koşullarına, eğitimde özelleştirmelere rağmen bir şekilde, yarı zamanlı işlerde çalışarak okusak ve mezun olsak dahi iş bulamıyoruz.

Ekonomik krizin giderek kendini daha fazla hissettirdiği ülkemizde, genç işsizlik oranı giderek artıyor. Bunun önemli bir kısmını da genç kadınlar oluşturuyor. DİSK Araştırma Merkezi'nin açıkladığı Ocak 2019 raporuna göre neredeyse her üç genç kadından biri işsiz! İş bulduğumuzda ise güvencesiz ve esnek koşullarda, sendikası ve düşük ücretlerle çalışıyoruz. Güvenceli bir iş, insanca çalışma koşulları ve güvenceli bir gelecek istiyorsak bugünden mücadeleye atılmalıyız. Geleceğimizi erkek egemen kapitalist sistemin ellerine bırakmamalıyız!

Bütün bunlar karşısında kadınlar, ister lise sıralarında, üniversite amfilerinde, ister iş yerlerinde olsun, erkek egemen kapitalist sisteme karşı mücadele ediyor. Bu mücadeleleri büyütmeli, çoğaltmalıyız. Bu sistemi ancak ve ancak örgütlü bir mücadeleyle alt edebiliriz.

Yılın 364 günü erkek şiddetine, tacize, tecavüze, kadın cinayetlerine, geleceksizliğe, işsizliğe, yoksulluğa maruz kalırken, kendimizi sadece bir gün "değerli hissetmemiz" için verilecek çiçekler,

hediyeler, "kadınlar gününe özel indirimler" istemiyoruz. 8 Mart tarihte emekçi kadınların canları pahasına verdikleri mücadelelerle Dünya Emekçi Kadınlar Günü olmuştur. Kadınlar erkek egemen kapitalist sistemin zincirlerinden kurtulana kadar da bir mücadele günü olarak kalacaktır! Erkek şiddetinin, ekonomik krizin, istibdadın, emperyalizmin zincirleriyle eli kolu bağlanmış tüm genç kadınları mücadeleye, Devrimci İşçi Partisi saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz!

İTÜ'de sazan sarmalı!

İTÜ'de yemekhanelerin özelleştirileceği söylentileri gitgide ciddi bir hal alıyor. Okulda son zamanlarda yaşananlar ise okul yönetiminin bir "sazan sarmalı" çevirdiğine, bir tezgah düzenlediğine işaret ediyor.

Önce, yemekhane işçilerinin kadroya geçirilmesiyle birlikte

emekliliği gelen tüm personelin işine son verildi. Yerlerine ise yeni personel alınmadı. Aynı işi şimdi çok daha az işçi yapmaya çalışıyor. Ardından personel azlığı sebebiyle yemekhanelerdeki aktif turnike sayısı düşürüldü ve sonu gelmeyen yemek kuyrukları baş gösterdi. Personel azlığı sebebiyle

Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanlığı yönetimine giden işçilerin aldığı cevap ise "İşçi alımı için kesinlikle yanıma gelmeyin" oldu.

Bu durum akıllara doğal olarak şunu getiriyor: Okul yönetimi bilinçli bir şekilde işçi almıyor, yemekhanenin hizmet kalitesini düşürüyor, yemek kuyruklarını bilinçli bir şekilde uzun tutuyor. Bu sayede kimse özelleştirmelere karşı çıkmaz, herkes özelleştirme ile işlerin düzeleceğini sansın.

Erken bir aşamada bu konuya dikkat çekmenin son derece önemli olduğunu düşünüyoruz.

Zira özelleştirme demek, bugünün yemeğini muma arayacağımız günler demektir. Özelleştirmelerin memlekete ne getirdiği bugün açıkça ortadadır. Özelleştirme hem İTÜ öğrencisi hem İTÜ çalışanları hem de emekçi halkın kendisi için zararlıdır. Öğrencinin, işçinin, öğretmenin ögünü üzerinden bir takım patronlara para kazandırmaktır.

Hepimizin malumu olduğu üzere İTÜ'de varlık gösteren hiçbir özel işletme öğrenci dostu değildir ve olamaz. Özel işletmeler ancak paranın dostu olur-

lar. Özelleştirilen yemekhane de bunlardan farklı olmayacaktır. Bu anlamda iyileştirilmesi gereken birçok yönünün olmasıyla birlikte, söz konusu özelleştirme ise, okul yemekhanesine sahip çıkmak hepimizin ortak çıkarıdır ve hatta sorumluluğudur.

Okul yönetimi bugüne kadar hiçbir açıklama yapmadı, şayet böyle bir gündem yok ise mutlaka açıklama yapılmalıdır. Eğer bu söylentiler doğru ise yemekhanemizin özel işletmeye devrini durdurmak için hep birlikte ne yapılması gerekiyorsa yapmalıyız!

Dünya kazan devrim kepçe

Küba: Restorasyonun anayasası kabul edildi

Küba halkı 24 Şubat'ta sandığa gitti ve yeni anayasayı ezici bir çoğunlukla onayladı. Seçime katılma oranı % 84, "evet" oyu % 86,5, "hayır" % 9, boş ve geçersiz oy % 4,5. "Hayır" kampı birazdan göreceğimiz gibi esas olarak muhafazakârlardan ve sosyalizm karşıtlarından oluşuyordu, sosyalizm taraftarı büyük halk kitleleri bu anayasayı oylayarak Küba'nın sosyalizm yolunda yürütmesine evet dediler. Ama anayasa tuzaklarla doluydu. Bu "evet", aynı zamanda ülkenin kapitalizme geri dönüşüne (ya da kapitalizmin restorasyonuna) yolu biraz daha açmış oluyor.

Yeni anayasanın, Fidel'in sağlık nedenleriyle hükümetten çekilmesinden sonra görevi devralan kardeşi Raúl Castro'nun yönetiminde, Küba Komünist Partisi'nin 2011'deki 6. Kongresi'nden itibaren ekonomide özel mülkiyete ve piyasaya yer tanıyan değişim süreciyle ilgili olduğu gerçeği, sosyalizm ya da kapitalizm yanlısı herkesin gördüğü bir şey. Gerçek gazetesi, Raúl Castro'nun ülkede kapitalizmin yeniden tesisıyla sonuçlanacak bir sürecin önünü açmış olduğunu yıllardır delilleriyle birlikte ortaya koymuş bulunuyor. Bugün kendi özel işletmesini açma olanağını kullananlar aktif işgücünün % 13'ünü oluşturuyor. Yani sekiz çalışandan birinin hayatı özel mülkiyet temelinde sürdürülüyor. Bunlar sadece küçük burjuvalar değil. Bir kısmı da küçük ve orta boy kapitalist işletmelerin (en başta turizm alanında) sahibi. Bu işletmelerin çalıştırdığı işçiler ise ekonomik olarak faal nüfusun % 12'sini oluşturuyor. Yani 8 kişiden biri de, adını koyalım, baş-

kaları tarafından sömürülen proleterler. "Kendi hesabına çalışanlara", yani küçük burjuvalar ile küçük ve orta boy kapitalistlere özel sermaye tarafından sömürülen proleterler eklendiğinde, özel sektörde çalışanların oranı % 25'i buluyor. 7. Parti Kongresi (2016) iş aktine güvence sağlayarak Küba'da ücretli sömürünün temellerini sağlama sağlamıştır.

Aynı kongre buna ilave olarak devlet işletmelerine mali özerklik tanımış bulunuyor. Bu, Che'nin 1960'lı yıllarda Sovyetler Birliği'nde planlamanın temelinde dinamit koymak olarak yorumladığı (o dönemde kullanılan Rusça terimle) "hozraşet" uygulamasıdır. Yani şimdilik faal nüfusun % 25'inin çalıştığı özel sektörün yanı sıra, kamu sektörü de yavaş yavaş bir çözümlenme dinamiğinin etkisine girecektir.

Anayasa: restorasyonistlere hukuki güvence

İşte yeni anayasa bu süreci onaylıyor ve hukuki güvenceye bağlıyor.

En önemli hüküm, eski 1976 anayasasında yasak olan özel mülkiyetin anayasal güvenceye kavuşturulmasıdır. Anayasanın çekirdek hükmü budur. Bunu perdelemeye kalkışan, kapitalist restorasyonun üstünü örtüyor demektir. Anayasa bunun yanı sıra çokuluslu şirketler olarak anılan dev emperyalist şirketlerin önemini vurguluyor ve bunlara birtakım yeni haklar tanıyor. Ayrıca, ekonominin kamu mülkiyetinin hâkimiyetinde ve planlama temelinde yürütüleceği hükme bağlanmakla birlikte, piyasa da, yine 1976 anayasasından farklı olarak, bir düzenleyici güç olarak öne çıkarılıyor.

Geçtiğimiz Temmuz ayında halkın tartışmasına sunulan ilk taslakta, restorasyonistlerin niyetini daha da açığa çıkaran bir başka değişiklik de vardı: Eski anayasa "sosyalizmin inşası ve komünist topluma doğru ilerleme"den söz ederken, tartışmaya sunulan taslak "komünist topluma doğru ilerleme"yi anayasadan çıkarıyordu.

Tartışma süreci: komünizm

Taslağın halk içinde tartışılma süreci aylara yayılmış, işyerlerinde, mahallelerde, eğitim kurumlarında ve başka ortamlarda kolektif olarak yürütülmüştür. 100 binden fazla toplantı düzenlenmiş, 7,5 milyona yakın (nüfusun üçte ikisi) Kübalı bu tartışmalara katılmıştır. İşte bu tartışmaların en önemli kazanımı "komünist topluma doğru ilerleme" ibaresinin metne yeniden girilmesi olmuştur. Bu, Küba halkının çoğunluğunun içinde yaşadığı ve komünizme doğru yürüdüğü söylenen toplumsal düzene açıkça sahip çıkmasından başka bir şey değildir. Ama buna karşılık, bu ibareyi anayasadan çıkarmayı hedefleyen bir dizi gücün de Küba devleti ve toplumu içinde mevzilenmiş olduğunu da unutmamalıyız.

Küba'nın işçi devletini korumak dünya proletaryasının görevi

Küba bugün işçi sınıfı açısından büyük kazanımların hâlâ geçerli olduğu bir ülkedir. 20. yüzyılın

sosyalist inşa deneyiminin neredeyse bütünüyle çöktüğü bir dünyada bu kazanımların korunması uluslararası sosyalizm açısından çok önemlidir. Küba, Çin ve Vietnam'ın yoluna girmiştir, ama bu yolun sonuna ulaşip ulaşamayacağı mücadele sonucunda belirlenecektir. Burada restorasyonistlere işçi sınıfının temsilcisi muamelesi yapan diplomatik yöntemler değil, proleter yöntemler hâkim kılınmalıdır. Restorasyonist bürokrasi, Fidel Castro'nun ölümüyle birlikte güçlenmiş oluyor. Yeni anayasa bunu bir adım daha ileri taşımıştır. Küba işçi sınıfı ve emekçi halkı içinde Amerikan devine onurla kafa tutan sosyalizme sahip çıkacak çok büyük kesimler olduğu, komünizmin halk tartışması sonrasında anayasaya yeniden girmesinden bellidir. Ama onlara mutlaka dünya proletaryasının da el uzatması gerekiyor. Devrimci İşçi Partisi bunu uluslararası alanda öncelikli görevlerinden biri kabul ediyor.

Sudan devrimi

Sudan halkı 19 Aralık 2018'den bu yana, yani iki aydır ülkenin sokaklarını dolduruyor, Ömer Beşir istibdadına "taskut bas" ("düş yakandan") diye haykırıyor.

Aralık ayında başlayan eylemlerin gerekçesi, IMF baskısı yüzünden sübvansiyonların kaldırılması dolayısıyla ekmeğin fiyatının üç katına yükselmesi, yakıt fiyatlarında da benzer bir artışın yaşanmasıydı. Halk isyanı 19 Aralık'ta ülkenin kuzeyindeki Atbara kentinde başladı. Buradan eylemler derhal, başkent Hartum ve Kızıl Deniz kıyısında bulunan önemli liman kenti Port Sudan'ın da aralarında bulunduğu 15 kente sıçradı. Eylemlerin erken bir aşamasından itibaren Arap devriminin ana sloganı olan "Halk rejimin düşmesini istiyor!" yaygın olarak atılıyordu.

Halk isyanından devrime

İki aydır devam eden ve yaklaşık 60 kişinin öldüğü eylemlerde kitlelerin sebat ve azmi, bu sosyal patlamanın geçici bir ruh durumunun ürünü olmadığını gösteriyor. Gösteriler, ekonomik felakete ve siyasi zulme karşı bir protesto olmaktan çıkıyor, eli kanlı diktatör Beşir'in iktidarının temellerini sarsan bir devrime dönüşüyor. Gelişme, Beşir'i devirmek için mücadele eden hareketin yavaş yavaş daha da fazla güç kazanmasından ibaret değil; hâkim blokun içindeki çatlaklar, rejimden yararlanan iktisadi grupların sosyo-ekonomik çıkarlarını korumak amacıyla Beşir'in kendisinin bile kurban verilmesini içeren uç önlemlerin, rejimi korumak için

gündeme geldiğini gösteriyor. Bu sonuca ulaşmamıza temel olabilecek dört gelişmeden söz edebiliriz.

Birincisi, hareketin yaygınlığı, derinliği ve büyük bir sebatla sürdürülüyor olması, bize, artık bir halk isyanından söz etmeyi bırakmamızın ve bu kitlelerin devrimci bir öfke ve heyecan içinde olduklarının teslim edilmesinin gerekli olduğunu gösteriyor.

İkincisi, mücadele gittikçe daha büyük ölçüde sınıf talepleri temelinde proleter mücadele yöntemlerini benimsemeye başlamıştır. Şubat ayının son on gününde hem özel kesimde hem de kamuda işçiler yasadışı fiili grevler düzenlemekle kalmamış, yer yer işyerlerini işgale de girişmiştir. Hareket artık yalnızca çeşitli sınıflardan kalabalıkların küçük burjuvazinin modern kanadı ile proleteryanın örgütlerinin önderliğinde yürüyen bir hareketi olmaktan çıkıyor. Modern toplumun en devrimci sınıfı olan proletaryanın öz faaliyetini ve öz örgütlenmesini yürüttüğü bir arena haline geliyor.

Üçüncüsü, farklı sınıf ve katmanlarca desteklenen farklı siyasi güçler, gerek devrimin gerekse karşı devrimin yürüyeceği yolu tanımlamak için farklı programlar ortaya koyuyorlar. Anladığımız kadıyla Sudan Meslek Örgütleri önderliği içinde hâkim olan ana senaryo, Ömer Beşir'in partisi ile birlikte devrilme-

sinden sonra "teknokratik" bir geçici hükümet kurulması, bu hükümetin dört yıllık bir geçiş dönemi boyunca ülkeyi çok partili bir parlamenter sisteme hazırlamasıdır. Kitle hareketinin içinde bazı başka güçlerin desteklediğini çıkartabildiğimiz bir başka seçenek ise ülkenin derhal özgür ve adil seçimlere gitmesidir. Karşı devrimin programı Beşir'in kendi darbesinden "düzenli geçiş"e, oradan rejimi kurtarmak için açıkça gerici birtakım yöntemlere ve en kötümser uç olasılık olarak kitle hareketini korkutmak için bir şantaj malzemesi olarak kullanılan Libya-Suriye senaryosuna kadar uzanıyor.

Bize göre Sudan artık bir devrim yaşamaktadır. Sudan'da kitlelerin bir zaferi, kısmi kalsa bile, muhtemelen başka Arap ülkelerinde de benzer refleksler doğuracaktır. Tabii etkisi öncelikle zaten kaynamakta olan ülkeler üzerinde olacaktır. Ama hakikatini saati, devrim Arap dünyasının devri Mısır'ın kapısını çaldığında gelecektir. Durum buysa, Arap devrimi tarihe karışmış olmaktan uzaktır. Umalım Sudan devrimi başarıdan zafere ulaşsın ve dünyanın geri kalanında ve en başta Arap dünyasında halklara devrimci heyecan ve cüret aşsın!

Sarı Yelekliler zengin mahallesinde!

Noel geçti, yılbaşı geldi gitti, okullar tatil oldu açıldı, Fransa'nın halkı üç buçuk aydır farklı kitlelilik oranları ve farklı bileşimlerle her Cumartesi sokakları sarıya boyamayı bırakmadı. Oysa ki bu arada kaç kere hareketin bittiğini ukala ve bir o kadar muzafferane ilan etti burjuva basını; ne numaralara, ne hinliklere başvurdu Fransız burjuvazisi!

Şubat ayında üst üste gerçekleşen başarılı eylemler, güneşli hava altında on binleri bir araya getiren "15. Perde" ile taçlandı. Eylemin kitleliliğini bir kenara bırakalım, izlenen güzergâh dahi bu eylemi çok kıymetli kılıyordu. Sarı Yeleklilerin, dostu düşmanı ayırmakta nasıl ustalaştığını göstermek istercesine, eylemin adı "zengin mahallelerine yürüyüş" konulmuş, rota da buna uygun belirlenmişti. Yürüyüşün sonlarına doğru ise Sarı Yelekliler, MEDEF (Fransız TÜSİAD'ı) binasının önünden geçecek oldular. Bir de baktılar ki Fransız polis, yığılmış, Fransız burjuvazisinin karargâhını, Fransız garibanının öfkesinden koruyor! Bu manzara karşısında sokaklar "Police

nationale, milice du capital" (Memleketin polisi, sermayenin milisi) sloganlarıyla inledi. Unutulmasın, bu sloganı atanların birçoğu, muhtemelen hareketin ilk haftalarında "Police avec nous" (Polis de bizimle) sloganına eşlik edenlerin arasındaydı!

İyi bir ivme yakalamış olan hareket, bir yandan da büyük bir hararetle 16 Mart'a hazırlanıyor. 16 Mart, hükümetin bir süredir milletin sesine kulak veriyoruz diyerek sürdürdüğü, "Büyük Tartışma" tiyatrosunun sonuçlarının açıklanacağı gün olacağı için önemli. Sarı Yelekliler ise son ayların derslerini ne kadar iyi aldıklarını göstererek, acaba Macron ne açıklayacak, ne sonuç çıkacak diye gözünü umutla televizyona çevirme hatasına düşmüyor. Şimdiden 16 Mart günü için "Sarı Yeleklilerin ultiyatomu" adını verdikleri büyük ve merkezi eyleme hazırlanıyor. Muhtemelen kitlelilik olarak ilk haftaları dahi aşacak olan bu eylem, Macron'a ve Fransız burjuvazisine de, kimin kime şartlarını dayatabileceğini gösterecek güzel bir ders olabilir.

Venezuela: İnsani yardım değil, emperyalizmin Truva atı!

“Truva atı” bir savaş hilesi olarak bugün bizim yaşadığımız toprakların tarihe bir armağanı oldu. Biçimler farklılaşabilir ama Truva atını hâlâ çeşitli coğrafyalarda görmek mümkün. Bir oldu bitti ile kendini Venezuela devlet başkanı ilan eden Guaidó, 23-24 Şubat haftasonunda seçilmiş başkan Maduro’yu devirebilmek için senaryosunu, ABD başkanı Trump’ın adamlarının yazdığı bir Truva atı oyununda, baş oyuncu oldu. ABD, halkı ekonomik bir krizin pençesinde kıvranan Venezuela’nın komşuları olan Kolombiya ve Brezilya’ya yardım malzemesi yolladı. Maduro, bunun Venezuela halkını içeriden fethetmek için bir oyun olduğunu, ayrıca kamyonlarda silah taşınması olasılığını öne sürerek sözde “yardım”ı kabul etmeyeceğini açıkladı. Guaidó’ya göre, 23 Şubat günü, bir milyon insan sınırdan toplanıp yardım malzemesini Maduro’nun askerlerine de meydan okuyarak Venezuela yurttaşlarına dağıtacaktı.

Darbeciler halktan yüz bulamadı

Sınır, Guaidó’nun tabanının bulunduğu Karakas’tan 1.100 kilometre. Kamı tok ve yanakları tumbul Guaidó taraftarları gıda yardımı için bu kadar yol gider mi? 22 Şubat akşamı şöretlerin sahneye çıktığı bir konser bile bunları yerinden kıpırdatamayacaktı. Sonuç, 23’ünde kimse paket almaya gelmedi. Yerelin sağcılarının büyük kitlesi bile konsere katıldıktan sonra pek az yardımcı oldu ama senaryo bütünüyle iflas etti.

Yardımanın değil, işgalin rotası

Yine de darbecilerin fanatik taraftarları meşru hükümetin silahlı güçlerinin sabrını denemeyi ve küçük çaplı bir meydan savaşı yaşanmasını sağlamış oldu. Gerisinde ölümler bırakan bu çatışma, gelecekte yaşanacak bir iç savaşın ilk taşlarını döşemiş olabilir. Tabii, gıda yardımı meydan savaşı kendisi için başarısız geçince, ABD’yi müdahaleye çağıran bir açıklama yaptı. Bugün Brezilya sınırındaki Pacariama, Kolombiya sınırındaki Cucuta ve Hollanda emperyalizminin uç beyliği Curaçao, yardımın değil, emperyalist müdahalenin izleyeceği rotayı göstermektedir. Yabancı bir gücü, tarih boyunca Latin Amerika’ya musallat olmuş bir devleti, kendi ülkesini işgal etmeye çağırıyor. İşte ABD’nin elindeki insan malzemesi bu!

Guaidó’nun darbe gezisi

Darbeci Guaidó, işgal lobisi yapmak için Kolombiya’da Arjantin, Brezilya, Kanada, Şili, Kolombiya, Guatemala, Honduras, Panama, Paraguay ve Peru’nun (daha önce Lima grubunda dâhil olan Meksika, darbe girişimini eleştirdiği için toplantılara katılmıyor) dışişleri bakanları ile Lima grubu toplantısına katıldı. Toplantının gayri resmi başkanlığını ise Amerikan Başkan Yardımcısı Michael Pence yaptı. Toplantıda Maduro’nun istifası istendi. Darbeci Guaidó daha sonra Brezilya’nın faşist başkanı Bolsonaro’yla bizzat görüşmek için

Brezilya’ya uçtu. Tüm bunlar olurken ABD, Birleşmiş Milletler nezdinde de Venezuela’nın etrafındaki çemberi daraltmak için uğraşılıyor.

Emperyalizme karşı Venezuela’yı savunmak için!

Emperyalizm kuşatmayı sıkılaştırdıkça, Venezuela ile dayanışmayı da arttırmak gerekiyor. Özellikle bunda Latin Amerika emekçi halklarının Amerikan işbirlikçisi sermaye iktidarlarına karşı mücadelesi önemli bir rol oynayacak. Türkiye’de de anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek önemli bir görev olarak karşımızda duruyor. Erdoğan ve hükümeti Venezuela’yı sözde destekliyormuş gibi gözükürken eylemleriyle emperyalizmin yanında durmaya devam ediyor. Dolayısıyla Venezuela’ya verilecek en büyük desteklerden biri Türkiye’nin NATO’dan çıkması ve emperyalist üslerin kapatılması için mücadeleyi yükseltmek olacaktır.

Haiti halk isyanında dördüncü tur

Latin Amerika’nın en yoksul ülkesi Haiti, patlamaya hazır bir dinamit fiçisi. Şubat ayı, geçen Temmuz ayından bu yana halkın dördüncü kez sokaklara çıkarak polisle çatıştığı, dükkânların yağmalandığı olaylara tanık oldu. Bundan önce 2018’in Temmuz, Ekim ve Kasım aylarında benzeri çok şiddetli olaylar yaşanmıştı.

Temmuz 2018’deki ilk isyan benzin, dizel ve mutfakta kullanılan bizim halk arasında gazyağı diye bildiğimiz kerosenin fiyatlarına IMF’nin basıncıyla yapılan zammın yarattığı tepkiden kaynaklanıyordu. Ekim ayında ülkenin petrol şirketi Petrocaribe’de on yıl boyunca milyarlarca dolara varan yolsuzluklar yapıldığına ilişkin veriler ortaya çıkınca, halk yeniden sokaklara döküldü. Kasım ayında 1800’lü yıllarda yaşanan Haiti devrimi esnasında siyahi kölelerin sömürgeci güç Fransa’nın ordusunu yenilgiye uğratmasının yıldönümü dolayısıyla yapılan kutlamalar sırasında yeni bir isyan dalgası yaşandı, halk yine polisle çatıştı.

Şubat ayı ortalarında bir haftadan fazla süren yeni isyanın hedefi, ül-

kenin cumhurbaşkanı Jouvenal Moise. Halk ısrarla cumhurbaşkanının istifasını talep etti. Moise, 2016’da açıkça hileli bir seçimle başa gelmiş bir sağcı politikacı. 2004’te Haiti’nin daha önce yaşadığı bir ayaklanmanın ürünü olarak seçilmiş olan Aristide adlı ilerici bir cumhurbaşkanının, emperyalizmin desteklediği bir darbeyle devrilmesinden sonra başlayan sürecin son ürünü. Bu 15 yıllık sürede Haiti’yi önce emperyalist ülkelerin, sonra Küba ve Venezuela dışındaki işbirlikçi Latin Amerika ülkelerinin askerinin oluşturduğu sözde Birleşmiş Milletler baş gücü (şimdiki adıyla Minijusth, eski adıyla Minustah) yönetiyor.

Jouvenal’in dört isyan dalgasına rağmen ayakta kalmasını sağlayan en önemli faktörler, emperyalizmin, özel olarak da Trump’ın desteği ve Haiti’de yoksul kitlelerin mücadelesine önderlik edecek devrimci bir siyasi partinin yokluğu. Bir devrimci Enternasyonal olsaydı, Haiti’de böyle bir önderliğin kurulmasına ön ayak olabilirdi. Acil görev ülkenin yoksullarının önüne düşecek bir devrimci partidir.

Komintern’in 100. yıldönümü

Proletaryanın devrimci dünya partisi

2-6 Mart 1919 tarihlerinde Moskova’da toplanan bir kongrede, tarihin en güçlü işçi örgütü olan Üçüncü Enternasyonal veya öteki adıyla Komünist Enternasyonal (kısa olarak Komintern) kuruldu. Bu uluslararası örgütün kuruluşu, işçi sınıfı enternasyonalizmine ihanet etmiş olan İkinci Enternasyonal önderliğine bir cevaptı. İkinci Enternasyonal’in partileri, Birinci Dünya Savaşı başlar başlamaz uluslararası işçi dayanışmasını ve sınıf mücadelesini terk ederek her biri kendi emperyalist burjuvazisinin savaşına destek olmuştu. İşçi sınıfının uluslararası öncüsü paramparça edilmişti. Komintern, uluslararası öncüyü yeniden oluşturmak üzere Ekim devriminin ertesinde kuruldu.

İşçi sınıfının en yüksek sınıf bilincine sahip kesimlerinin yeniden birlikte örgütlenmesi, dünya proletaryası açısından büyük bir kazanımdı. Ama Komintern bununla yetinmedi. Uluslararası örgütlenmeyi kendinden önceki Enternasyonallerden çok daha ileri taşıdı. Her şeyden önce, kendinden önceki Enternasyonallerden farklı olarak Komintern, işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmesini programının köşe taşı yapıyordu.

Dünya partisi

Komintern’in yaklaşımında sosyalist dünya devrimi vazgeçilmez bir boyut olarak ele alınıyordu. Şayet hedef dünya devrimi ise, o zaman bu devrim bir parti gerekirdi. Komintern proletaryayı ilk kez iktidara getiren Ekim devriminin mimarı Bolşevik Partisi’nin özelliklerini dünya çapına taşıyarak ilk kez Enternasyonal’in bir dünya parti-

si haline gelmesini sağladı. Daha önceki Enternasyonaller birer federasyon gibiydi. Komintern ise bir partiydi. Yani, tek tek ülkelerin partileri Bolşevikleşmişti ama ayrıca Enternasyonal kendisi de dünya çapında bir Bolşevik Partisi haline gelmişti.

Komintern’i bir dünya partisi haline getiren bir başka faktör emperyalizm ve sömürgecilik konusundaki berrak tutumuydu. İkinci Enternasyonal sadece Avrupa’da, Kuzey Amerika’da ve bunların çeperindeki bazı ülkelerde örgütlenilmiş, sömürge ve yarı-sömürge ülkelere yayılamamıştı. Komintern, sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri emperyalizme karşı ikirciksiz biçimde savunmayı politikasının merkezine yerleştirmişti. Bu sayede hem uzak Asya’da (Çin, Hindistan, Vietnam, Endonezya vb.) hem Latin Amerika’da hem de Afrika’nın bazı ülkelerinde hızla örgütlendi, gerçek bir dün-

ya partisi haline gelebildi.

Bayrağı Dördüncü Enternasyonal devralıyor

Komintern, 1930’lu yıllarda Sovyetler Birliği kendine özgü çıkarları olan bir sosyal katmanın, bürokrasinin sultasına düşünce, tasfiye edilmiştir. Bu sosyal katmanın önderi olan Stalin, Komintern’i 1943’te kapatmıştır. Bunu erkenden öngören Trotskiy olmuş, bu sayede Lenin hayattayken dünya işçi sınıfının tarihinde ulaştığı en güçlü örgütlenme olan Komintern’in bayrağını taşıyacak yeni bir örgüt, Dördüncü Enternasyonal kurulmuştur. Lenin’le birlikte Ekim devriminin iki önderinden biri olan Trotskiy, böylece bu büyük devrimin ve Bolşevik Partisi’nin devrimci ve enternasyonalist mirasını gelecek kuşaklara aktarmayı bilmiştir. Bugün Komintern’in tek meşru mirasçısı Dördüncü Enternasyonal’dir.

Komintern’in kuruluşunda Müslüman halkların da payı var

Komintern’in kuruluşuna en baştan Müslüman halklar da katılmıştır. Bir kere Rusya’nın içinde ve çeperinde yaşayan bir dizi Müslüman halk (Tatarlardan Özbeklere, Azerilerden Kırgızlara) Ekim devriminin yoluna girdikçe Enternasyonal’in inşasına da katılıyordu. Ama bu halkların yanı sıra Rusya dışından Müslüman halklar da (İran, Hindistan Müslümanları, Mısır vb.) Şark Tebligat

Sovyeti’nin çalışmalarına katılıyordu. Türkiye komünist hareketi işte bu Müslüman komünist hareketin içinden doğmuştur. Mustafa Suphi ve Ethem Nejat’ın Türkiye Komünist Fırkası, 1920 Eylül ayının ilk haftasında Bakü’de toplanan Doğu Halkları Kurultayı’nın hemen ardından düzenlenen kongresinde 10 Eylül’de kurulmuştur. Kurulurken de Komintern’in üyesi olarak kurulmuştur.

Komintern'in 100. yılı konferansı:

Anti-emperyalist öfke! Enternasyonalist coşku! İşçi sınıfı kararlılığı!

Devrimci İşçi Partisi'nin ev sahipliğinde gerçekleştirilen "Komünist Enternasyonal"ın 100. yıldönümünde Komintern'den Geleceğin Dünya Partisi'ne" başlıklı konferans Beyoğlu SES Tiyatrosu'nu dolduran bir kalabalıkla ve coşkulu bir havada gerçekleşti. Konferans Arjantin, Yunanistan, Rusya, Fransa, Bulgaristan, Sırbistan, Azerbaycan, Makedonya, Finlandiya ve İran'dan sosyalistleri bir araya getirdi. Macaristan ve Japonya'dan temsilciler, gönderdikleri mesajları ile konferansı selamladı. Konferansın açılış bölümüne ise HT Solar ve Cargill işçileri damgasını vurdu.

HT Solar işçileri: "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!"

HT Solar işçileri geçtiğimiz yıl aynı yerde düzenlenen Ekim Devrimi 100. yıl konferansına o sırada Tuzla'da sendikalaşma mücadelesinde işgali bir grev sürecinin başında oldukları için katılamamışlardı. HT Solar işçileri bu yıl konferansa sendikali olarak ve başarılı bir işçi mücadelesinin öncüsü olmanın özgüveniyle katıldılar. HT işçileri adına yapılan konuşma, bir işçi mücadelesi manifestosu niteliğindedi. "Sendika hakkını grev yaparak ve direnerek kazandık" sözleri "işgal, grev, direniş" sloganlarıyla kesildi. HT Solar işyeri temsilcisi yoldaşımız Çinli şirketin, Türk hükümetini ve sarı Türk Metal sendikasını arkasına alarak Türk işçisine saldırdığını, patronların saldırısının uluslararası olduğunu belirtti ve sözlerini "bütün ülkelerin işçileri birleşin" sözleriyle bitirdiğinde salon bir kez daha alkış ve sloganlarla çnlüyordu.

299 gündür direnen Cargill işçileri: "Çocuklarımızın geleceği için direniyoruz!"

Cargill işçileri de sahneye "işçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarıyla ve üzerinde çocuklarının fotoğraflarının olduğu "çocukları iyi yaşasın diye babalar direniyor" yazılı pankartla çıktı. Sendikalaşmaları için Amerikan gıda tekeli Cargill tarafından işten atılan işçiler adına Suat Karlıkaya, fabrika önünde sürdürdükleri direnişin 299. gününde olduklarını ve bu mücadeleyi sadece bugün haklarını almak için değil,

Venezuela'dan mesaj: "Venezuela işçi sınıfı yenilmiş değildir"

Konferansta Venezuela'dan Opcion Obrera'nın Amerikan darbesine ve emperyalist kuşatmaya karşı mücadele çağrısı yapan mesajı okundu. Mesajda şu ifadeler yer aldı: "Komintern'in Şark üzerine, ulusal sorun ve sömürge sorununu üzerine tezlerinin derslerini çıkarmalı, günümüzde Venezuela üzerine yazabileceğimiz sayfalarla onları zenginleştirebilmeliyiz. Burjuva milliyetçiliğinin aşılması, kitlelerin ondan koparılmasına bağlıdır. Bugün emperyalizmin askeri işgali ve bir iç savaş tehdidiyle karşı karşıyayız. Ancak Venezuela işçi sınıfı yenilmiş değildir. Burada bizim mücadelemiz bütün güçlülere rağmen devam ediyor."

EEK Genel Sekreteri Mihail Savas: "Trump sosyalizmden korkuyor"

Yunanistan'dan EEK'in Genel Sekreteri Savas Mihail Matsas, kapitalizmin ekonomik krizinin siyasal krizlerle kendini ortaya koyduğunu belirtti. Ortadoğu'yu bir savaş volkanına benzeten Savas Mihail, savaşa karşı pasifist bir tutumun değil, savaşa karşı savaşan devrimci bir politikanın önemini vurguladı. Avrupa Birliği'nin dağılma eğilimi içine girdiğini ABD'nin de yönetilemez halde olduğunu Amerikan siyasal üst yapısının düşük yoğunluklu bir iç savaş yaşadığını savundu.

Partido Obrero liderleri Jorge Altamira ve Pablo Heller: "Enternasyonal olmadan proletarya diktatörlüğü savunulamaz!"

Partido Obrero, Ulusal Komite üyesi olan Pablo Heller, Lenin'e referansla enternasyonallerin tarihsel gelişimi içerisinde Komintern'i ayıran yönün Marx'ın merkezi sloganı olan "proletarya diktatörlüğü"nü gerçekleştirmesinde yattığını vurgulu bir şekilde ortaya koydu. PO'nun tarihsel önderi Jorge Altamira ise konuşmasında daha önce Avrupa merkezli bir coğrafyada varlık gösteren hareketin, Komintern ile birlikte ezilen ve sömürge halklarla buluşmasının önemine işaret etti. Altamira, Stalinist bürokrasinin elinde yozlaşan Komintern'in, devrimlere öncülük ederken devrimlere engel haline getirildiğini hatırlattıktan sonra, her ne kadar Stalinizm Sovyet devletini savunduğunu söylese de Trotskiy'in enternasyonal olmadan Sovyet dev-

letini (proletarya diktatörlüğünü) savunmanın mümkün olmadığına, enternasyonalin tasfiyesinin nihayetinde kapitalist restorasyonla sonuçlanacağına dair muazzam öngörüsünün haklı çıktığını vurguladı.

Rusya OKP'den Darya Mitina: "Komintern tarihin gördüğü en büyük ve güçlü örgüttü"

Rusya'dan OKP (Birleşik Komünist Partisi) Merkez Komitesi üyesi ve dış ilişkiler sorumlusu Darya Mitina, Lenin ve Trotskiy'in dünya devriminin zaferi için mutlaka Avrupa'ya yayılması gerektiği düşüncesinin altını çizdi. Komintern'in adım adım nasıl 300 bin kişiyi istihdam eden dev bir örgütlenmeye dönüştüğünü ve dünya çapına yayılan büyük bir ağ oluşturduğunu anlattı. Bu anlamda Darya Mitina da farklı bir bakış açısından Komintern'i dünya proletaryası için bir doruk noktası olarak tanımlayarak konferansın ortak vurgusunu paylaşmış oldu.

Sungur Savran: "Komünizmin Müslümanlığa, Müslümanların komünizme düşman olduğu koca bir yalandır!"

Sungur Savran, Komintern'in ezilen halklara özellikle de Müslüman halklara ulaştığını hatırlatarak komünizmin Müslümanlığa, Müslümanların da komünizme düşman olduğuna dair çok yaygın düşüncenin bir kara propaganda ürünü olduğunu söyledi. Bakü'deki Doğu Halkları Kurultayı'nın üzerinde durdu. Savran, Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından Türkiye Komünist Fırkası'nın bu kurultayın ardından bir dünya partisi olan Komintern'in parçası olarak kurulduğunu, DİP'in bu tarihe sonuna kadar sahip çıktığını ancak bu geleneği takip ettiğini söyleyen pek çoklarının bu gerçeği unuttuğunu ekledi. Sungur Savran son oturumda yaptığı konuşmada Komintern'in Leninist parti modelinin enternasyonal alanda bir dünya partisi olarak tezahürü olduğunu belirterek geleceğin enternasyonal için izlenmesi gereken formülün IV. Enternasyonal'ın

programını, Komintern'in örgütüyle birleştirmek olduğunu söyledi.

100 yıl sonra Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht devrimlerde yaşamaya devam ediyor: "Vardık, Varız, Var olacağız!"

Konferansta, öldürülmelerinin 100. yılında Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in hayatı ve mücadelesi de vurgulandı. Rosa ve Karl'ın Sosyal Demokrat lider Ebert ve onun Savunma Bakanı Noske'nin irade ve talimatıyla katledildiği, bugün Ebert'in adıyla kurulan vakıfların sendikal hareket içinde sinsice işçi düşmanlığına ve emperyalizme hizmet etmeye devam ettiği hatırlatıldı.

Levent Dölek: Enternasyonal partidir, programı proletarya diktatörlüğüdür!

Levent Dölek, yıllarca devrimci Marksistleri sınıf indirgemecilikle suçlayanların kimlik indirgemeciliğini dayattığını ve sosyalizmi bile bir kimliğe indirgediğini söyledi. Biz kimseyi bir kimliğin altında toplamaya çağırıyoruz, işçi iktidarını hedefleyen devrimci bir program ve bu programla donanmış bir dünya partisini inşa etmeye çağırıyoruz diyen Dölek, IV. Enternasyonal'ın programatik zirvesine ayağımızı basarak Komintern'in temsil ettiği doruğa yeniden tırmanmayı hedeflediklerini söyledi. Dölek, Enternasyonal savaşa çağırıyor ve kazanacağız diyerek konuşmasını bitirdi.

Enternasyonal kurtulur insanlık!

Kapanış konuşmasının ardından tüm uluslararası delegasyon birlikte sahneye çıkarak, İspanyolca "Venezuela'daki emperyalist darbe kahrolsun! Yankiler Latin Amerika'dan defolun!" yazan bir pankartın arkasında tüm salonla birlikte ve herkes kendi dilinde olmak üzere (11 ayrı dilde) enternasyonal marşını söyledi. Konferans "yaşasın sosyalist dünya devrimi" sloganlarıyla coşkulu bir biçimde sona erdi.

